

ÜNNEPI IGEHIRDETÉSEK
A DEBRECENI REFORMÁTUS HITTUDOMÁNYI
EGYETEM LEGÁTUSAI SZÁMÁRA

2023–2024

Ünnepi igehirdetések
a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
legátusai számára
2023–2024

Szerkesztette:
Horsai Ede

Kiadja a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
Felelős kiadó: Dr. Baráth Béla Levente rektor
Nyomda: Monaprint Bt.
Felelős vezető: M. Szabó Monika
Debrecen, 2023

TARTALOM

KARÁCSONYI ÜNNEPKÖR

A hajléktalan Jézus – Szenteste

Fehér Norbert (Debrecen–DRKG) 6

Két világ találkozása – Karácsony 1. nap

Bukáné Zakar Zsuzsánna (Debrecen–Ebes–Szepes) 10

Nézd meg úgy, hogy soha el ne felejtsd!

Széles Csongor (Debrecen–Kerekestelep)..... 16

Veled vagyok – Ünnepzáró igehirdetés

Bertha Zoltán (Debrecen–DRKDG) 22

Húsvéti ünnepkör

Nagyszombat csendje

Bertha Zoltán (Debrecen–DRKDG) 30

Odaadta értünk az életét

Széles Csongor (Debrecen–Kerekestelep)..... 36

A feltámadás az élet távlata

Porkoláb András (Debrecen–Kistemplom)..... 41

Hogyan támadnak fel a halottak?

Bertha Zoltán (Debrecen–DRKDG) 46

Jézus a juhok nagy pásztora

Porkoláb András (Debrecen–Kistemplom)..... 52

Pünkösti ünnepkör

Az úr napja az én napom

Fehér Norbert (Debrecen–DRKG) 60

Hogyan munkálkodik a lélek?

Bertha Zoltán (Debrecen–DRKDG) 65

Hitben maradni bátran

Bertha Zoltán (Debrecen–DRKDG) 71

Következményekkel járó szeretet – örökre

Pünkösöd 2. napjára

Bukáné Zakar Zsuzsa (Debrecen–Ebes–Szepes) 78

KARÁCSONYI ÜNNEPKÖR
2023–2024

A HAJLÉKTALAN JÉZUS

Szenteste

Fehér Norbert (Debrecen–DRKG)

Imádság: *Mennyei Atyánk! Hálát adunk azért, hogy elérhettük az évnek ezt a szakaszát, és itt lehetünk Szentestén előtted meghajtvva fejünket. Látod rajtunk és bennünk, hogy az ünnepi készüllet idejében mire figyeltünk: kívülré vagy befelé, lefelé vagy felfelé. Bárhogv is vagyunk itt jelen: ünneplő lélekkel, vagy zaklatott belsővel, szeretnénk azt kérni, hogv Szentleked teremtsen bennünk belső csendet és tisztítsa meg lelkünket, hogv a csöndben hangozzon a te szavad, és a kitisztított belső szobába léphessen be lelkem megváltója. Értünk született Jézus Krisztus! Jöjj el, és lakozzá mibennünk! Ámen*

TEXTUS: Lk 2,7 „és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.”

Bevezetés

Karácsony előtt Betlehem: A város tele van; nagy a sürgés forgás, ugyanis a császár népszámlálást rendelt el. Mindenkinék a szülőhelyére kell, menni. Egész Izraelben nagy a felfordulás. Agglegények, aggastyánok, családok, terhes anyák indulnak útnak. Ki gyalog, ki számárháton, néhány napi élelemmel a tarisznyában. Mindenkinék fárasztó ez a népszámlálás, és a legtöbbén kénytelen-kelletlen engednek a felső parancsnak. Hiszen engedniük kell a császárnak, de tudák valószínűleg, hogv Isten előtt nem volt kedves a népszámlálás az ószövetségí időkben. Talán csak a vendéglősök, fogadósok örülnek, hiszen nekik egy ilyen népszámlálás nagy bevételt jelent.

Karácsony előtt Magyarországon, 2023-ban: a városok tele vannak. Az az érzése az embernek, hogv karácsony előtt kétszeresére duzzad a városok lakossága. Mindenki megy valahova. És felmerül bennünk az a naiv kérdés, ami az először nagyvárosban járó falusi nénikében is: hova megy ez a sok ember? Nincs ugyan népszámlálás –mint Betlehembén-, mégis nagy a jövés-menés. A legtöbbén vásárolnak. Karácsonyfát, ajándékot, a karácsonyi menü még hiányzó alapanyagait. Ki busszal, ki kocsival. Ki szerényen megrakott kosárral, ki megpúpozott bevásárlókocsival. Mindenkinék fárasztó ez az ünnep, mégis engedelmeskedünk valami felsőbb parancsnak és fáradhatatlanul rójuk a kilométereket. Bár lehet, hogv van bennünk egy hang, ami azt mondja: nem sürgölődni, hanem éppenséggel lenyugodni kéne. Talán csak a kereskedők örülnek igazán, mert a számukra mindez nagy bevételt jelent.

Betlehem és a mi lakóhelyünk, az ókori Izráel és a mai Magyarország; mennyire hasonlít egymásra ez a két hely Karácsony előtt. Elfoglalt, siető, dolgukat végző embersokaság. Pedig valami nagyon fontos történik karácsonykor. Olyan dolog, amit nem a fényreklámok és nem a színes katalógusok hirdetnek, hanem valami sokkal bensőségesebb. Történik valami, ami sokkal közelebb visz ahhoz az időhöz, amikor Ádám az Éden kertjében nyugodtan heverészett, és erre a dologra nagyon kevesen figyelnek oda. Történik valami, ami az édeni állapotok helyreállítása felé mutat. Megszületik a világ megváltója.

A szálláson kívüli Jézus

Anyja Mária, óriási pocakkal dökög a szamárr hátán. Aki rájuk néz tudhatja, bármely pillanatban megszüülhet ez a terhes nő. Szállást keres férjével Józseffel, de nem volt számukra hely. Nem volt számukra olyan hely, amire azt mondanánk, hogy itt meg lehet szülni egy gyermeket. Nem volt steril szoba, nem volt csapvíz, és nem volt fűtés, nem volt puha paplan, nem volt infralámpa, és antibiotikum. Nem volt számukra hely.

Nem volt számukra hely Betlehemben, nem volt számukra hely Izraelben, nem volt számukra hely a világban. Ahogy a nagy távlatokban látó János fogalmaz: *„...a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt.” (Jn 1,11)* Az Isten-ember nem talál helyet az embertelen emberek közt, és nem talál helyet a kacatok közt elveszett emberek között sem.

A Jézust felismerők

Néhányan azonban felfigyelnek arra, hogy az időszámítás hajnalán a Júdeai Betlehemben valami nagyon fontos történik. Két különös csoport figyel fel a történetekre. Két embercsoport, akik az isteni egyszerűséget és egyöntetűséget érzékelték. Olyanok ők, akik még nem tompultak el, akik még nyitottak az Isten realitása felé.

Nem mások ők, mint a városon kívül élő, feltehetőleg műveletlen pásztorok és Máté evangélista tanúsága szerint pedig a messziről érkezett tudósok.

Egy egyszerű és egy nagyszerű embercsoport. Pásztorok és napkeleti bölcsek. Egyszerű pásztorok, akik talán az egyszerűségük miatt voltak képesek arra, hogy az angyali szöveget meghallják, és annak azonnal engedelmeskedjenek. Nem véletlen, hogy ezek az egyszerű pásztorok azok, akik a mi népünk betlehemes-karácsonyi játékait megihlették, ők azok, akik közel állnak az egyszerű emberhez. Minden hátsó és tisztátalan indulat nélküliek. Akik elméjét nem terheli a sok elmélet,

elképzelés, hamis vagy éppen hiteles magyarázat és magyarázkodás. Akikben pontosan a belső egyszerűség miatt könnyebben felragyog az igazság.

Aztán megjelenik a három nagyszerű mágus, a napkeleti bölcsek. Ők a tudásukkal vették észre a jelet. Ők bizonyára nagyon sokat tanultak, és nagyon sokat vizsgálták az eget. És teljesen bizonyosak voltak abban, hogy megszületett egy nagy király. Értették és olvasták a csillagok emberfeletti üzeneteit. Amely tudományt elvetettek az akkori zsidók, és elvet a mai keresztyénség is. Mégis ők ismerték fel az idők jeleit, a király érkezésének égi üzenetét.

Bár szélsőségesen különbözik a Jézus születését felismerő két csoport, a pásztorok és a bölcsek, egy dologban mégis hasonlítanak egymásra. A perifériáról, a végső határokról jönnek el Betlehembe. A pásztorok a társadalom perifériáján, alján helyezkedtek el, talán az egyik legkevésbé megbecsült hivatás újték. Bár a pásztor hagyománynak van egy Ószövetségben gyökerező méltósága, mégis a legegyszerűbb emberek közé tartoztak, az Izraeliek szempontjából –mondhatni– szálláson kívüliek. Hozzájuk hasonlóan a messziről érkezett bölcsek szintén szálláson kívüliek voltak, mert egyrésztől hazájuktól távoli vándorként érkeztek Betlehemben, másrésztől az általuk űzött asztrológia a zsidó kultúrkör számára tiltott volt.

Mégis a pásztorok és a bölcsek lelke és tudása sokkal nyitottabb volt erre a nagy eseményre, mint a helyben lakóké. Istennek úgy tetszett, hogy ezeknek az embereknek adja tudtára: megszületett a világ megváltója. Vagy talán nekik volt annyi fantáziájuk, hogy a Messiást egy állatszagú istállóban keressék. Nem volt számukra hely az emberek között.

A szálláson kívüli Jézus sorsa ma

Van-e hely Jézus számára a 2023. karácsonyán azon a helyen, ahol én élek? Vagy tovább ismétlődik ma is a 2023 éves történet, és nem fogadják be Őt? Hol kap ma szállást Jézus Krisztus? Adsz-e neki szállást, aki őt jöttél ünnepelni a templomba? Adnak-e szállást az emberek neki, akik annyira elfoglaltak és annyira sietnek, hogy az igazán értékes dolgokat nem veszik észre? Vagy Jézus számára csak a betlehemi istállóhoz hasonló hely van már a mi életünkben is? Egy polcon porosodó Biblia, egy elfelejtett gyermekkori emlék, a nagyszülők máig fülünkbe csengő szavai, helyek, ahova eldugjuk Jézust. Pedig ő azért született meg, hogy értünk legyen hajléktalan, hogy nekünk örökkévaló hajlékunk legyen.

Sok minden áll rajtunk ma este. Rajtunk áll, hogy befogadjuk-e őt, s ezzel értelmet adunk a Karácsony előtti sürgés-forgásnak, az adventi istentiszteleteknek.

S ahogy az augusztuszi népszámlálás is értelmet nyert Jézus megszületésével úgy nyerhet értelmet a mi karácsonyi készülődésünk és annak az összes kelléke. Értelme lesz a szép terveknek, az ünnepi menünek, a karácsonyfának és a csillagszórónak. Rajtunk áll, hogy ajtót nyitunk-e és engedjük, hogy a világ a mi életünkben nyerje el az értelmét. Rajtunk áll, hogy találkozunk-e Vele. Mert ő vár ránk, emberi idő szerint legalább 2023 éve.

Azt mondják, Karácsony a szeretet, a béke, a megbocsátás ünnepe. Ma, Szentestén mi, akik a jászolban fekvő kis Jézus köré gyűltünk gondoljunk arra is, hogy Karácsony a hajléktalan Jézus ünnepe is. Aki értünk szenvedett a Golgotán, akinek élete során sem volt hova lehajtania a fejét. Mindezt értünk tette, hogy éljünk. Ma, amikor nagyon hosszú lesz az éjszaka, gondoljunk arra, hogy ez azért lehet csendes éj, mert valaki lecsendesítette a zajokat, a bűn az istentelenség ricsaját. Így történhet meg a csoda és a leghosszabb éj a legmeghittebbé válik.

Jézus ma este is kopogtat házunk ajtaján. Nyissunk, ajtót, hívjuk be egy imádsággal, egy ige elolvasásával, egy énekkel! Fogadjuk be őt, ma este! Ámen

Utóima: *Jézus Krisztus világ megváltója, életünk egyetlen reménye! Köszönjük, hogy eljöttél hozzánk, köszönjük, hogy nem fényes királyi palotába, nem bíborba és bársonyba, nem udvaroncok hada közé születél, hanem egy kis istállóba. Mérheterlen szeretetted és bölcsességed látjuk abban, hogy így tettél. Látjuk mérheterlen szeretetted, mert te a világ teremője és ura elhagytad a mennyei tróntermet és ájtóttél a nagy szakadék fölött, amely ember és Isten között tátong. Látjuk mérheterlen bölcsességed, mert megtaláltad az utat, amely minden embernek felkínálja az üdvösséget.*

Ajándékozó Urunk, magad feláldozó Istenünk!

Könyörölj rajtunk, mert mi bíborba és bársonyba akarunk öltöztetni, mi csillogó termekben és királyi udvarokban akarunk keresni, mi földi királynak akarunk látni. De te nem ilyen vagy, hiszen földi életetben sem a királyok és hatalmasok társaságát kerested, nem az urakkal voltál, hanem szegényekkel, számkivetettekkel. Te nem azt nézed, ami a szem előtt van, ami az emberi érzékeket izgatja, te sokkal többet látsz bennünk, és sokkal többet vársz tőlünk, mint üres kacatokkal telerakott életet.

Urunk Jézus Krisztus Drága Megváltónk! Jöjj ma el házunkba, jelenj meg szívünkben, adj békességet a te népednek! Ámen.

KÉT VILÁG TALÁLKOZÁSA

Karácsony 1. nap

Bukáné Zakar Zsuzsánna (Debrecen–Ebes–Szepes)

Lekció: Lk 2, 1–14

Előíma: Szerető Mennyei Édesatyánk, Jézus Krisztus által! Hálatelt szívvel köszönjük meg neked, hogy ünnepet szentelhetünk, hogy reggel felébredtünk és tudtuk, hogy Karácsony van. Tudtuk azt is, hogy hívsz bennünket önmagadhoz, hogy halljuk az evangéliumot, halljuk a jól ismert történetet, amely 2000 éve hangzik már, és mindig friss és mindig mai. Ahogy az angyalok nem öregszenek, úgy nem fog az idő ezen a drága történeten sem: Jézus Krisztus megszületett, eljöttél Urunk ebbe a világba, emberré lettél, hogy nekünk utat mutass, hogy megváltásunk, világosságunk legyen és reménységünk.

Köszönjük, hogy most is nyújthatjuk feléd a kezünket, azzal a bizonyossággal, hogy nem küldesz el bennünket üres kézzel, megtöltöd a te javaiddal a mi életünket. Adod a hitet, a reménységet, a szeretetet, az örömet, a békességet, mert tudod, hogy mennyire szükségünk van mindezekre. Köszönjük, hogy vállalod érettünk azt, hogy minden jót nekünk adsz és mindazt, ami bennünket terhel, mindazt, ami bennünket nyomaszt, azt te viszed, te vállalod. Így lettél a mi Megváltónk. Így jöttél, ezért jöttél el hozzánk és közénk.

Téged kérünk Mennyei Atyánk, hogy szenteld meg a mi ünnepünket, hogy a te üzeneted eljusson mi hozzánk, rácsodálkozva a te igéd kifogyhatatlan gazdagságára, amely igazi ajándék mindannyiunk számára. Így add Lelked által a te üzenetedet, igaz útmutatásodat és add, hogy mi értsük, befogadjuk és egész életünkkel a Krisztust kövessük. Így kérünk téged, szólj hozzánk, légy közöttünk, szentelj meg minket. Jézus Krisztus nevében. **Ámen.**

TEXTUS: Lukács 2, 8–11

Kedves Testvéreim, Szeretett Ünneplő Gyülekezet!

Karácsony szent ünnepe érkezett el. Ebben az esztendőben összeér az advent a karácsonnyal, hisz 3 napos ünnepünk van. Ez az egyszerű tény hangsúlyossá teszi a születés, az élet csodáját. Bár tudjuk – és ezt nagyon fontos tudni -, hogy nem egy kisgyermeket ünneplünk, jóllehet a hallott karácsonyi

történetben újszülöttként érkezik el Isten közénk, de tudjuk, hogy nem maradt kisgyermek, tudjuk, hogy felnőtt, tudjuk, hogy mit cselekedett, tudjuk, hogyan adta oda magát az egész világért, hogyan halt meg a kereszten, hogyan győzte le a halált. Így, ezen a „hosszú” karácsonyon még hangsúlyosabb az, hogy a **Megváltó** születését ünnepeljük, hogy a **Megváltó** jött el közénk, aki elvégezte azt a munkát, amire Isten elküldte őt, és győztes volt az ő munkájában.

Így lehet igazi örömnepünk: ünnepelhetjük a születést és ünnepelhetjük az örök életet. Ez a két megfogalmazása a mi életünknek, hogy megszületünk erre az életre és az a reménységünk, hogy Isten megtart bennünket, bevezet az örökkévalóságba, az örök életbe. Ünnepe van a mennyben, ünnepe van a földön. Ez a Karácsonynak az egyik szép, egyszerű titka és üzenete: Krisztusban, a Karácsony üzenetében két világ találkozik egymással s nekünk mind a két világhoz közünk van. A két világot Krisztus kapcsolja össze, és az a boldog ember, aki mind a két világban megtalálja a helyét, megtalálja a reménységét, megtalálja a jövőjét. Istennel, az Isten Fiával a két világ az egybekapcsolódik. Nézzük ezt a jó hírt, azt a két üzenetet, amit a Jézus születése történetében, különösképpen a kiemelt néhány versben benne van a mi számunkra.

Első üzenet: a föld

Itt élünk, ide születünk, tudjuk a dátumát, többnyire meg szoktuk ünnepelni. Azért fontos ez a dátum, amit megjegyzünk, amit tudunk, leírunk számtalanszor hivatalos papírokon, mert ez a kezdete az életünknek. Az elejére nem emlékszik senki sem. Az első emlékek talán 3-4 éves kortól datálódhatnak az ember életében. Mindenkinél vannak régi, gyerekkori, legelső emlékei, kicsit homályosak, de olyan szívet melengetőek. Ezen az úton járunk, ahol számoljuk az éveinket. Néha csodálkozunk: már ennyi? Itt, ezen a földön élünk át örömeket, itt van feladatunk, itt végezzük a munkánkat, itt van néha szomorúságunk, itt élünk át sajnos veszteségeket is, itt látunk rosszat, itt szakadnak ránk félelmek, itt fáradunk el, néha nagyon-nagyon, aztán itt kezdjük előlről, amikor kapunk erőt hozzá.

A felolvasott igében a pásztorok jelentik a földi életnek a megtestesítőit. Pásztornak lenni kőkemény feladat, hivatás. Ott nem nagyon lehet szabadságra menni. A hagyományos falusi életet élő ember, ha el akar menni bárhová nyáron nyaralni, télen telelni, akkor az egy komoly feladat, hogy addig ki eteti a jószágot. Tudjuk, hogy az állatokról való gondoskodás állandó feladat. A pásztor élet kemény élet. Benne van, hogy az embernek a földet művelve, a földből fakadóan van megélhetése és ezt kemény munkával szerzi meg. Benne van az is, hogy az embernek ki kell tartania, a nehézségeket is el kell tudni fogadni és vállalni

a monotonitást, az egyforma napokat, a szürke hétköznapiakat, ami a pásztorok életét biztos, hogy jellemezte.

S persze vannak nehézségek is, megörökítette az evangélium. Éjszaka a szabad ég alatt őrködnek a nyájuk mellett. Ha belegondoljuk magunkat ebbe a helyzetbe, nem biztos, hogy ezt a hivatást választanánk, ha ez van leírva a munkaköri leírásban. Őrködtek éjszaka a nyájuk mellett. Figyeljünk most erre a szóra: őrködtek éjszaka.

Őrködünk már éjszaka? Akinek gyermeke van, az egészen biztos. Gyerek ágy mellett, beteg gyerek mellett, vagy aki beteget ápolt, kísérte idős szüleit, nagyszüleit bizony tudja, sokszor kell virrasztani, őrködni az ágyuk mellett. Mikor az orvos azt közli, hogy bármikor bármi megtörténhet, ott őrködik az ember, mert nem akarja, hogy magában legyen a szerette akkor, amikor az utolsó pillanat elérkezik. Vagy őrködik az ember a munkahelyen, mert épp éjszakai műszakban van. Éjszaka őrködni, ez próbára teszi az embert.

Éjszaka őrködni a kemény valóság, a fáradtság, az életnek a nehézsége. A Szentírásnak ez a szava is nagyon gazdag. Mert jelenti azt is, hogy őrizni, azt is, hogy megóvni, azt is, hogy megtartani. Ebben az életben szeretett testvéreim őrködni kell. Vigyázni kell. Vigyázni kell magunkra, és egymásra. Hogy szoktuk elengedni egymást? Olyan automatikusan jön ez: vigyázz magadra! Vigyázz magadra az úton, vigyázz, mert köd van, vigyázz, mert lehet, hogy csúszik az út, vigyázz, mert sok veszély van ebben a világban. Szoktunk ilyeneket mondani egymásnak. Őrködni akarunk a másik felett, őrködni akarunk magunk felett is.

Megőrizni a szeretteinket, a kis báránykáinkat, gyermekeinket, unokáinkat, a jövőt. Szeretnénk őket megőrizni, megóvni rossz döntésektől, a világ kísértéseitől, a „csúszós utaktól”, mert nemcsak az országút csúszhat, hanem az embernek minden földi útja lehet csúszós, s az embernek hamar kisiklik az élete. Félti az ember a jövőt, a gyerekeket, a fiatalokat, próbáljuk őrizni egymást. Aztán próbáljuk őrizni az egészségünket, próbálunk őrködni a pénzünk felett, hogy mire költünk, mire nem. Látjuk, hogy sokféle földi, prózai oldala van ennek az őrködésnek, de persze nemesebb is, mikor egymás életét óvjuk, védjük és féljük.

Ezek a pásztorok biztos jó pásztorok voltak. Biztos vagyok benne, hogy azért ment hozzájuk az angyal, mert látta, hogy ezek jó pásztorok, akik éjszaka is őrködnek. Tudnak virrasztani, akik odafigyelnek a bárányokra, a reábízottakra. De abban is biztos vagyok, hogy nem tudták egész életükben 100%-kal végezni a munkájukat. Mert akármennyire is akarsz őrizni és őrködni, nem tudsz mindent

megtartani. Nem tudsz mindent megoldani. Nem tudsz mindenkit megóvni, megőrizni, nem tudsz mindenkinek utána menni. Ennek a világnak ez a szomorú valósága, kemény tapasztalata, hogy te őrködnél, de nem tudsz mindent megőrizni. őrködnél, de érzed, hogy kevés vagy hozzá. Ezért van nekünk szükségünk arra, hogy megértsük, hogy két világ kapcsolódik össze karácsonykor. Hogy az első, ez a pásztorok világa, ami nagyon is hasonlít a mi világunkra, ezzel az őrködéssel, a feladatunkkal, a munkánkkal, a helytállásunkkal, a kitartásunkkal és mindazzal, amit már hallottunk, de ugyanakkor kell, hogy hangozzon az üzenet valami többről, valami másról is.

Második üzenet: a körül ragyogás

Leírtuk a mi teremtetett emberi világunknak a lényegét, amely sokszor monoton és lehangoló. Láttuk a közös pontokat a pásztorok élete és a saját életünk között. Épp ezért igazi örömhír, az, ami a pásztorokkal történt: körül ragyogta őket az Isten jósága, valósága. A pásztoroknak az ő valóságukban jelentek meg az angyalok. Nem úgy történt, hogy az angyalok felemelték a pásztorokat, hanem az angyalok jöttek le és szólították meg a pásztorokat abban, amiben voltak. Ez egy csodálatos dolog. Abban, amiben vagyunk személyesen, amit esetleg szürkének, monotonnak, sötétnek, félelmetesnek látunk, abban élhetjük meg, hogy ránk ragyog az Isten dicsősége, megláthatjuk Istennek a jelenlétét, és megláthatjuk azt, amit Isten elkészített a mi számunkra.

A pásztorok meglátták. Félték is. Mert Isten dicsősége először félelmet ébreszt az emberben. Az ember először arra gondol, hogy milyen méltatlan vagyok, mennyi bűnöm van, milyen sok minden lehúz, milyen sok gyengeség gyötör, az Isten olyan nagy, olyan hatalmas. Lehet-e közöm nekem, az egyszerű embernek a hatalmas, világot teremtő és megtartó Istenhez?

Körül ragyogta őket az Úr dicsősége. Ez az evangélium. Annak ellenére, hogy méltatlanok, annak ellenére, hogy biztos, hogy nem tudtak 100%-osan teljesíteni, jók lenni. Ugyanúgy mi is: nem tudunk 100%-osan teljesíteni, nem tudunk mindig jók lenni, mégis eljön hozzánk, eljön közénk az Isten. Megszenteli a mi földi életünket. Megszentelte a pásztorokat, megadta nekik a találkozás örömét Krisztussal. Így szenteli meg a mi életünket is, nekünk is megadja a találkozásnak az örömét. Megadja a lehetőségét, hogy abba a másik világba bekapcsolódjunk, hogy átéljük ezt a körülragyogást. Isten beemel minket az ő világába, országába, de nem úgy, hogy angyalok visznek minket a mennybe, hanem úgy, hogy maradunk itt, szolgálunk itt, élünk itt, mint ahogy a pásztorok is visszatérnek aztán a nyájaik

mellé, miután megnézték, hogy valóban úgy van minden, ahogy az angyalok hirdették, s biztos vagyok benne, hogy megújult szívvel, megújult lélekkel tették ezt.

Mi is halljuk ma az örömhírt és ez egy nagyon-nagyon jó hír, hogy nem kell félni, hogy körülragyog bennünket Istennek a jósága, hogy érvényben van mindaz, amit Isten kínál minékünk Krisztusban. Örömhír a mi számunka, hogy felemel minket, hogy beemel minket az ő országába, hogy oda is tartozunk, és amikor itt számoljuk az éveinket, akkor már nem olyan félelmetes a számok gyarapodása, mert határ a csillagos ég, az örökkévalóság, mert valóban azt készítette el nekünk, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Ez a Karácsony. Ebbe a világba emel bennünket a mi Urunk, Istenünk. Beemel bennünket abba a világba, de el is kötelez bennünket, hogy akkor irány a béke embereként, a békekövetként, irány jóakarátú emberként jót cselekedve, irány, hogy abban a helyzetben, amiben vagyunk, abban a családban, azon a munkahelyen, abban a gyülekezetben, azokban a közösségekben vigyük azt, amit megkaptunk az igéből. Megkaptuk a világosságot. És ez a mi feladatunk, szent küldetésünk, hogy ezt vigyük, ezt éljük hétköznapiakon épp úgy, mint ünnepekkor.

Két világ találkozása. Ez a Karácsony. Isten jön el emberi testben. A földön megjelenik Isten dicsősége, hogy a földről felemelje az embert önmagához. Ennek a két világnak a középpontja Krisztus, akihez közünk van itt és most. Akit megtalálhatunk, mert ott van a jel, ott van az ünnepben, ott van mindannyiunk életében. Aki mellett el kell, hogy kötelezzük magunkat, hogy hozzá tartozunk örökre. Ez egy nagyon jó érzés. Azt mondani, hogy én Krisztushoz tartozom örökre. Azt érezni, hogy az ő kezében vagyok és mindaz a teher, ami a földi életben a vállamat nyomja valóban általa bírható, vele viszem tovább.

Adja Isten, hogy az idei Karácsonyon megerősödjön bennünk a hit, hogy Krisztussal éljük az életünket, hogy az ő útján járunk. S mind a két világban megtaláljuk a helyünket. Boldogan szolgálunk itt, úgy, mint a pásztorok, de közben érezzük, fogadjuk az Isten szavát, világosságát és ragyogását. Ragyogjon körül bennünket az Úr dicsősége! Ámen.

Utóima: Szerető mennyei Édesatyánk, Jézus Krisztus által! Köszönjük neked, hogy abban a helyzetünkben, amiben vagyunk, keresel meg bennünket, és abban találsz ránk. Ismered egész életünket. Te formáltál bennünket, te adtad nekünk az életet, amelynek hisszük, hogy célja, értelme, feladata és küldetése van.

Köszönjük azokat a szent pillanatokat, amikor érezzük a szívünkben és a lelkünkben, hogy jó hozzád tartozni, hogy a helyünkön vagyunk, hogy megadtad mindazt, amire szükségünk van mind a földi életben, mind az üdvösséghez. Segíts, hogy mindkét világban helyt tudjunk állni. Adj erőt, hogy itt, ebben a földi életben tudjunk szolgálni igaz emberként, békességgel, szeretettel, azon a helyen, ahová állítottál bennünket. Ugyanakkor adj nekünk hitet, hogy mindig tudjunk felfelé nézni, téged keresni, szentigéd által tájékozódni, téged befogadni az életünkbe. Szentelj meg bennünket ezzel a mai napon és az elkövetkezendőkben is, hogy így lehessünk a te néped mindenkor.

Köszönjük neked a családukat, a gyülekezetünket, ezt a szent hajlékot. Hozzád könyörgünk azokért, akik a mai napon is nyomorúságban, szenvedésben vannak. Légy a betegekkel, az özvegyekkel, az árvákkal, a gyászolókkal, a magányosokkal, a szomorúakkal, a sötétségben élőkkel. Add, hogy megtalálják a te világosságodat. Segíts, hogy észrevegyük azt, akit elénk hozol, hogy mi legyünk az emberek, a segítője. Imádkozunk most azokért is, akikért senki sem imádkozik. Hiszük, hogy te számon tartasz minden életet és olyan jó arra gondolni, hogy rád bízhatjuk magunkat, mindenünket, ennek a teremtet világnak a jelenét és a jövőjét is. Az Úr Jézus Krisztus érdeméért kérünk, hallgasd meg a mi imádságunkat.

Ámen.

NÉZD MEG ÚGY, HOGY SOHA EL NE FELEJTSD!

Széles Csongor (Debrecen–Kerekestelep)

Lekció: Lukács 4, 14–30.

Előima: *Drága mennyei Édesatyánk! Kimondhatatlanul hálás a szívünk és nem szűnünk meg dicsőíteni téged azért, mert úgy szeretted ezt a világot, hogy egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

Köszönjük neked, hogy megérkeztünk és megérhetjük ebben az esztendőben is karácsony szent ünnepét. Köszönjük, hogy több ez nekünk, mint néhány napi lehetőség a pihenésre, kikapcsolódásra. Áldunk és magasztalunk a testtétele csodájáért. Köszönjük, hogy lehajoltál értünk a mélybe, mert nagyon mélyre estünk. Köszönjük azt a felfoghatatlan és érthetetlen, meg nem érdemelt szeretetet, amivel lehajoltál Jézus Krisztusban, hogy minket felemelj, új életet ajándékozz, azért, hogy szabadok, boldogok, áldott gyermekeid lehessünk.

Köszönjük drága Istenünk, hogy elküldted egyszülött Fiadat erre a világra, mindnyájunkért küldted, odaadtad, és vele együtt mindent nekünk akarsz ajándékozni. Alázatosan kérünk, hogy lássuk meg Őt, ismerjük fel ma Jézus Krisztusban a megszületett Megváltót, ne menjünk el mellette némán és közömbösen.

Segíts, hogy semmi el ne vonja most a figyelmünket rólad, megváltó Urunk, Jézus Krisztus, és a te testtétele csodája, a karácsonyi esemény lényege hadd jöjjön közelebb hozzánk, hadd legyen egészen világos a számunkra. Válgék személyessé ez a csoda, hogy Te megszületsz bennünk és mi újjászületünk Általad.

*Adj látást, fényt, világosságot, ragyogást, életet belénk! Vágyunk erre a csodára és könyörgünk érte! **Ámen***

TEXTUS: Lukács 4,16–22

Karácsonyt ünneplő szeretett Testvérek! Kedves Gyülekezet!

Jó néhány évvel ezelőtt történt a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában, hogy 12-ik évfolyamos teológiai fakultációs diákok rendhagyó módon, formabontóan, gyakorlat céljából kiálltak az Oratórium szószékére a diáktársaik elé, és ők hirdették az igét adventi reggeli áhítatokon, valamint egy közülük a karácsonyi ünnepi kibocsátó istentiszteleten is. Mindenki jól ismerte ezeket a diákokat, hiszen közülük valók voltak. De akkor ott, ezeken az alkalmakon

megkülönböztetett figyelem középpontjába kerültek ők néhányan. Tanári kérésre, tanári engedéllyel és tanári segítséggel készültek fel ezekre a szolgálatokra. Mindezek ellenére az Oratóriumban is megtörtént az, ami Názáretben a zsinagógában. „*Mindenkinek a szeme rajta függött*”, rajtuk függött, azon a néhány diákon. „*Mindenki csak lesett. Mit keres ez a gyerek ott? Ő akar nekünk prédikálni? Ki engedte ezt meg, egyáltalán kinek volt az ötlete ez?*” Sokan felhőrdültek. Volt, aki azt mondogatta: ez csak valami rossz vicc. És voltak, akik álmélkodtak, mert ki se nézték volna belőlük, hogy ilyenre képesek. Sokan meg csak irigykedtek rájuk, mert ügyesek voltak, rátermettek a feladatra. A többségben azonban az maradt meg, amit látott, és nem az, amit hallott. Az ember maradt a középpontban.

Názáretben, a zsinagógába rendszeresen járó gyülekezetben ugyanez történt. Ők így fogalmazták meg a kérdést: „*Nemde a József fia ez?*” Az a Jézus, aki itt nevelkedett fel? Aki most visszatért gyermekkorára színhelyére, immár harmincadik életévét betöltve, a törvény előírásának megfelelően, felállhat és olvashat a zsinagógában, illetve magyarázhatja az írást. De igen, Jézus az, a József fia! Látszólag ő van a középpontban.

Azt írja az evangélium: „*Mindenkinek a szeme rajta függ József fián*”. Az ember, a körülmények, a látható dolgok: ez van a középpontban. Fények, díszek, ragyogó kirakatok, ajándéktárgyak, akciók, koncertek, rendezvények, a karácsonyi betlehemes-jézuskás mese. És mindezek mellett ugyanúgy a középpontban van mindaz is, ami körülvesz bennünket a világban: háborúk dúlnak, harcok, felfordult, kifordult a világ önmagából, mindenhol szeretetlenség pusztít, gyűlölet, természeti katasztrófák, válságok minden területen.

Ez a XXI. századi karácsony. Az emberek szeme a fényes, csillogó, akciós dolgokon csüng. Valljuk be, jól is esik az elterelt figyelem. Jól esik a csillogásra figyelni, elfelejteni a háborúk zaját, jól esik a szörnyűségekről most nem beszélni, jól esik felejtetni, jól esik ünnepelni, ha tudunk. Mert igazán akkor tudunk ünnepelni, ha megértjük az ünnep lényegét, csodáját, ajándékát. Ha felfogjuk annak nagyságát, ajándék mivoltát és beengedjük a szívünkbe, az életünkbe.

Németország egyik tartományában hadgyakorlatot tartottak valamikor a császárság idejében, amelyen a császár is megjelent. Az emberek nagy tömegben jöttek, hogy megláthassák az uralkodót. Egy édesanya is sietett kislányával és a tömeg közé vegyült. Amikor felzúgott az éljenzés, a kislány izgatottan kérdezte: Mit kell csinálni édesanyám, ha itt lesz a császár? Az édesanya karjába vette gyermekét,

hogy a tömegben láthassa az uralkodót, és így szólt: *„Nézd meg úgy, hogy soha el ne felejtse!”*

Akkor lesz igazi karácsonyban részed, akkor lesz igazi ünneped, ha úgy megnézed a jelenlévő uralkodót, hogy soha nem fogod elfelejteni! Ha Jézus Krisztus örökre az emlékezetedben, a szívedben marad! Nem egy életre, hanem örökre. Akkor van igazi karácsonyban részed, ha az egész ünnepedet meghatározza Jézus Krisztus. De ahhoz meg kell látni őt, a megszületett Isten Fiát, a Megváltót.

Jézus rendszeresen járt földi élete során a zsinagógába. És mit mondott már tizenkét éves korában: *„Az én Atyám házában kell lennem”*. Az Ő Atyjának dolgaival kell foglalatzkodnia. A zsinagógában nem történt minden tetszése szerint, de éppen ennek ellenére látogatta az istentiszteletet, mert az ígét akarta hallani, ezáltal Atyjával közösségben lenni.

Sokan nem „élvezik” az istentiszteletet, unatkoznak a prédikáción és imádság közben. Máshol járnak a gondolataik. Sokak szerint nem eléggé „közösségi” az istentisztelet, nem elég „szórakoztató”, nincs elég „testvéri érdeklődés” egymás iránt. Tanuljuk meg Jézustól: a templomba azért megyünk, mert érdekel Isten ígéje, és együtt akarunk lenni azokkal, akik Istent dicsőítik, és nem azért, hogy fogadjuk az irántunk és sorsunk iránt „érdeklődők” jóleső kérdéseit és „segítőkész” válaszait. Mindezek fontosak, de nem lehetnek soha elsődlegesek.

A történet szerint miután az ördög megkísértette Jézust, visszatért a Lélek erejével Galileába. Ahol elterjedt a híre. Galilea egy csodálatos hely volt Palesztinában. Csodálatos klímája, öntözési viszonyai varázslatos kertté tették. Azonban nem ezért ment Galileába Jézus. Júdea ráadásul sikeresebb, gazdagabb volt, Júdeában volt Jeruzsálem, a főváros. Viszont Galilea, ahogyan egy kortárs megfogalmazta: *„Galilea minden újra nyitott, Júdea semmire sem.”* Jézust soha nem a siker, a gazdagság, a hírnév, az előkelőség érdekelte. Ő odamegy, ahol nyitott szívvel várják! Odamegy, ahol igazán vágnak arra, hogy meglássák őt, a Megváltót. Vajon a Galileaiak elmondhatták e magukról, hogy úgy megnézték, hogy soha el nem felejtették? Egyesek igen, mások nem.

Hazájába érkezett meg Jézus. Rokonok, barátok, ismerősök, játszótársak közé. Bizonyára nagy váradalom volt benne, milyen lesz a találkozás? Azt gondolom sokakkal beszélgetett mielőtt eljött volna a szombat, a zsinagógai istentisztelet ideje. Emlékek újraéledtek benne. Biztos jól érezhette magát az övéi között. De a zsinagógában már nem mérlegelte, ki az, aki szívesen venné, és ki az, aki kevésbé

a szabadulás, a bűnbocsánat, a megtérés lehetőségét. Ő nem személyekhez válogatva intézte igehirdetését.

Telve a zsinagóga, még azok is eljöttek, akik egyébként nem szoktak, mert kíváncsiak Jézusra. Mindenki szájátva várja, mikor áll fel és kezdi el olvasni a tekercset. Miről fog beszélni a hazájában? Vajon tényleg igazak a szóbeszédék, hogy mindenhol ámulattal és csodával fogadták? Hiszen ő csak József fia.

Aztán egyszer csak feláll. Kiemelkedik mindenki közül, az övéi közül. Láthatóvá válik az igehirdető. Feláll valahol a templomban, talán most is, éppen melletted. Érzed a közelségét, érzed a levegőben a csendet, és várod mit fog mondani. Mert amikor elhangzik az ige, Jézus Krisztus mindig feláll! A kérdés, hogy te, meg én, észrevesszük-e a megszületett Krisztust, aki most, ma feláll és hirdeti számunkra az örömhírt.

Odanyújtották neki Ézsaiás könyvét! Hogy miért ezt a könyvet? Mert akkoriban kedvelt, sokat olvasott, hallgatott próféta volt. Azonban sokkal érdekesebb az, hogy odanyújtották neki. Azt adták neki, ami akkoriban talán a legkedveltebb volt, amit a zsinagógában jelenlévők szerettek volna hallani. Amit már hallottak, ismertek, sokan már kívülről tudták. Így van ez, hogy amit már megszoktunk, azt teszi Isten élővé, az lesz számunkra életté! Az ige, amely már régen nem szólt, régen nem értjük, régen nem érdekel igazából, az a szívünk mélyéig hatol. Így lesz a karácsonyunk meglelevenítővé, megújítóvá.

Jézus bejelenti, hogy Ő a Messiás, akit megígért az Úr. Ő a Szabadító, a Krisztus. Aki az ige által ma is itt áll közöttünk. Ő a felkent, aki szabadulásban részesíti a foglyokat: akik a bűn fogságában vannak.

Itt áll tehát a mi legfőbb prófétánk, tanítónk, egyetlenegy főpapunk és örökkévaló királyunk. Aki miután felolvasta az ígét, átadta a szolgának a tekercset és leült. Mindenki érezte, itt még lesz folytatás. Belül mindenki erre várt. Most jön a személyre szabott üzenet. Mindenkinek a szeme rajta függött. Bár úgy lenne, hogy templomainkban mindenki szeme valóságosan Krisztuson lenne, és nem mindenki máson és minden más egyében! Bár erről szólna a karácsony, hogy mindenki a személyre szabott üzenetet várná!

A hallgatóságnak tetszett Jézus tanítása. Egyetértettek vele, azaz elnyerte a tetszésüket. Tetszettek az ígék, tetszett az Isten megváltó szeretetéről való bizonyosság nekik. Nem látták a következményeit Jézus szavainak, ezért teljes

élvezettel hallgatták. Isten igéje azonban majdnem mindig célt téveszt ott, ahol csupán kedvüket lelik benne az emberek.

„Nemde a József fia ez?” Kedvüket lelték József fiában. *„Valóban csodálatra méltó dolgokat mond. Azonban ő nem lehet a Messiás!”* Názáretben Jézust nem úgy nézték, ahogy kellett volna. A zsidók szerint nem Ő a Megváltó. Nincsenek édesanyák, akik azt tanácsolják gyermeküknek, hogy úgy nézzék Jézust, mint az Isten Fiát, hogy soha el ne felejtsék. Názáretben mindenki a szemének hitt! Mindenkinél a szeme rajta függött, de sajnos nem látták csak József fiát. A legnehezebb dolog elfelejtetni mindazt, amit látunk, és elhinni mindazt, amit nem látunk.

„Nemde a József fia ez?” Úgy gondoljuk, mi már nagyon jól ismerjük, mindenkinél jobban miről és kiről van itt szó. Ismerjük az életünket, tisztában vagyunk szükségünkkel, még az Úr Istennél is jobban. Ismerjük magunkat és körülményeinket. Karácsony szent ünnepén vegyük észre, hogy ez nem így van, nem ismerjük magunkat sem, és az Urat sem eléggé! Szemünkkel hiszünk és nem a szívünkkel, ezért nem látjuk őt valójában. Mert Ő az Isten Fia! Aki a mennyből szállt le, a mi földi poros életünkbe. Ami kilátástalan, aggasztó körülményeinkbe. Ő az Úr Krisztus, aki a kereszten minden látszatot megcsalva behajolt az életünkbe, hogy örökre emlékezetes legyen számunkra, hogy kicsoda Ő valójában.

Ha ma, betér hozzánk a mi Urunk, ha „hazatér” Názáretbe, a „bűnös rossz hírű” életünkbe, ha felolvas, megkeresi azt a helyet, azt az igét, ami nekünk szól, akkor ne álmélkodjunk, ne kérdezzessünk, hanem vegyük észre, ismerjük fel, hogy Ő az, aki az Úr kedves esztendejét, az Úr jóindulatát hirdeti nekünk. Ne elveszíteni akarjuk, letaszítani, kitaszítani az életünkből. Ezt tesszük ugyanis, ha nem ismerjük fel Őt.

Ma az írás beteljesedik fületek hallatára. Az Úr Jézus kegyelme által a Lélek erejével köztetek van, megszületett. Szegénységekben gazdaggá tesz, összetört szívetekeket meggyógyítja, nem gyötör többé szorongó félelem, nem aggódtok és nem féltek a holnap felől, nem izgultok a jövőt illetően. Ezért úgy néztek a Názáreti Jézust, hogy soha el ne felejtétek! Áldott karácsonyt! Ámen

Utóima: *Drága megszületett Úr Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy láthatunk téged! Köszönjük, hogy vállaltad a földi születést, eljöttél hozzánk, lehajoltál hozzánk, hozzánk hasonlónak lettél.*

Most pedig itt állsz a középben és megszólítasz minket, új életre hívsz, döntésre, hogy veled járjunk örökké. Hozzánk beszélsz, nekünk akarsz teljesen új életet adni. Elhoztad a szabadságot, a bűnbocsánatot, a megváltást, a reményteljes jövőt. Mi pedig alig hiszünk neked. Olyanok vagyunk, mint a názáretiek, nehezen meggyőzhetőek.

Bocsáss meg nekünk és engedd, hogy meglássunk a te dicsőségében, hogy lássuk a Krisztust és soha el ne felejtsük. Örökké fogd a kezünket és vezess minket.

Könyörgünk hozzád: adj vigasztalást a gyászolóknak. Légy társuk a magányosoknak. Légy tanácsadójuk a bizonytalanoknak. Szenteld meg, kérünk, az ünnepünket, és engedd meg, hogy ez a veled való közösség, látás csak erősödjék az ünnep után, a hétköznapiakban is, hogy mindig lássunk és kövessünk téged.
Ámen

VELED VAGYOK

Ünnepzáró igehirdetés
Bertha Zoltán (Debrecen–DRKDG)

Lekció: Zsid 9, 11–14

***Ima:** Urunk, magasztalunk téged az ünnepért! Azért, hogy van miért ünnepelnünk és hogy ünnepelhettünk is téged, a te szeretetedet és általa az emberi közösségeinkben élő szeretetet. Kérünk, adj ma is új üzenetet, add, hogy tudjunk rád figyelni, tükröbe nézni ha kell, bátorítást nyerni, ha arra van szükségünk. Hadd érezzük a te jelenlétedet. Légy közöttünk Szentlelked által és áldd meg az ige hirdetőit és hallgatóit! Ámen!*

TEXTUS: Mt 1,23: „Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnek nevezik majd” – *ami azt jelenti: Velünk az Isten.*”

Veled vagyok! Veletek vagyok! Szoktuk néha mondani, vagy hallani. És milyen jó érzés! Nem vagyok egyedül! Vannak szeretteim, vannak, akikre számíthatok a bajban, akikkel megoszthatom az örömömet.

Különösen karácsonykor érezhetjük ezt meg, jó együtt tölteni a szentestét. Jó olvasgatni az ünnepi üdvözeteket. Újra látni a ritkán látott szeretteket is. Milyen jó, ha így történhet.

Azonban az ünnep elmúlik és már a hozzánk közeli emberek sem pont úgy vannak velünk, ahogy az ünnepen. És vajon ki az, aki ne csalódott volna néha még a legközelebbi szeretteiben, vagy ki az, aki ne érezte volna, hogy szüksége lenne valakire? S talán éppen karácsonykor fájhat valakinek különösen a magány az egyedüllét, valakinek az elvesztése, aki már nem lehet vele. Mindannyiunknak szükségünk van valakire, szükségünk van egymásra. Éreztük már úgy, hogy milyen jó lenne, ha nem lennék egyedül. Ha velem lenne valaki. Az ígében felhangzik a jó hír: Velünk az Isten! Van, aki velünk van, mindig velünk.

Karácsonykor talán ezt is hangsúlyosabban érezzük. Több az istentisztelet, sok a szép, kedves ének, talán többet imádkozunk, meghitt pillanatok, hangulat, öröm. De mi van az év többi napján? Mert elmúlik az ünnep, mi lesz utána? Mindig

ez a kérdés. Megérezzük az ünnepen az Isten jelenlétét és azt is, hogy boldogan, békésen is lehetünk egymással. Velünk a család, velünk a gyülekezet, s mi velük. De meddig tart ez is?

Pedig kell, hogy Istennel legyünk, és egymással legyünk. Hiszen nekünk is jó, ha valaki velünk van. Valakivel lenni, olyan sokat adhat. Sokat ad a sportolónak, ha érzi, hogy a szurkolók vele vannak. Mérhetően jobb teljesítményre képes. Jó, ha a színész nem üres színházban játszik és érzi a feszültséget a nézőtéren, s önmagát is jobban átadja a szerepnek. Az egymással lét mindenkinek sokat ad!

Az Igéből a legnagyobb csoda örömhírét hallhattuk: Velünk maga az Isten van. És hogy mit jelent ez? Mit jelent valakivel lenni?

Először is jelenti a lelki osztozást. Valakinek a pártján, oldalán lenni. Isten velünk van lelkileg, a mi oldalunkon. Az ember oldalán. Mi az övéi vagyunk. Ő tehát nem az ellenségünk. És már ezt is jó tisztázni sokaknál. Ezt minden időben jó volt megtapasztalni az embernek, hogy az Isten nem egy olyan hatalom, aki az ember nyomorgatója, ellensége, egy zsarnok fölötte.

Nem ellenünk van, még ha így is gondolja valaki, s felteszi a kérdést: Miért teszi ezt vagy azt, miért engedi, miért bánt, miért ad ennyi rosszat? Talán nem féltünk-e már mi is, hogy nincs velünk az Isten? Van, aki úgy érzi, hogy az Isten csak azt várja, hogy mikor követünk már el valami rosszat, hogy lesújthasson. De nem! Az Isten velünk van!

Képzeljük csak el, milyen lenne nélküle ez a világ? Milyen lenne a mi életünk, ha ő nem óvna minket, ha nem segítene át a fájdalmon, amelyeket magunknak okozunk, vagy mások miatt szenvedünk el. Ha nem ő lenne az életünk támasza. Ha ő nem létezne. És milyen lenne ez a világ, ha nem ő lenne az Ura, fenntartója, kormányzója? Hányszor irhattuk volna már ki az emberiséget, a természetet hogyan tehattunk volna tönkre pillanatok alatt. Nélküle már nem is léteznénk.

De ő nem gonosz Isten, nem hagy magára minket, nem büntetni akar. Sőt, a legnagyobb szeretettel jön. És az első karácsony nagy csodája, hogy nem csak lelki síkon osztozik velünk az Isten.

Mert az Immánuel szó jelenti a testileg, fizikailag egy helyen tartózkodást. Isten a Földre jött, hogy valóságos közösségben legyen velünk. Együtt van velünk, közösséget vállal velünk. Mert nagyon fontos, hogy ne csak szavakkal, ne csak lelki

síkon vállaljunk valakivel közösséget, hanem valóságosan lépünk mellé. Tudjuk milyen fontos, hogy akit szeretünk, érezzük a testi közelségét is. Hogy ha segítségre van szükségünk, valós megoldást kapjunk, ne csak együttérzést. Fontos valakivel igazán osztozni, vele lenni, nem csak lélekben, hanem odaállni mellé, valós segítséget nyújtani. Az Isten pontosan ezt tette meg értünk. A mennyei dicsőséget otthagya emberré lett.

Egy elképzelt történetet olvasok fel, ami szemlélteti mindezt: „*A mennyei vezetés épp arról tárgyalt, hogy hogyan kellene az embernek visszaadni a szabadságát. Hogyan kellene kiszabadítani abból a skatulyából, amibe saját magát zárta, és amiben azt hiszi jó neki. Jöttek az extravagánsabbnál extravagánsabb ötletek, a főangyalok nem voltak szűkmarkúak az ötletekben: irtsunk ki mindenkit, majd teremtsük újra őket... legyen újra egy öznívíz... küldjünk le néhány angyalt... küldjünk le egy prófétát... persze, mindenki úgy volt vele, hogy csak ne neki kelljen az emberek közé menni... mert az ember csak ember.*

Hirtelen egy barátságos ifjú hangja hallatszott, aki így szólt: majd én elmegyek! Az Atya és vele a nagy szakállú angyalok mind odafordultak, majd néhány köztisztelőben álló angyal fel is nevetett ezen a gyerekes naivságon. Így érveltek: vannak kategóriák, amelyek még Istent is kötik. Az ember ember, az Isten Isten, az angyal angyal, a bűnös bűnös, az igaz igaz, kutyából nem lesz szalonna! Ezek a szabályok: az Isten nem lehet ember, az ember nem juthat az Isten közelébe, aki bűnös, nem lehet újra igaz!

Az Atya úgy nézte fiát, mint amikor az apák nézik a fiaikat, és azt gondolják magukban: döbbenet, hogy ennyire más lett ez a gyerek, és mégis félelmetesen hasonló. Hosszú csend, már mindenki tekintete az Atyára szegeződött, aki méltóságteljesen így szólt: a fiúnak igaza van! Így történt, hogy az Isten fia, minden kategóriát felborítva, a világ változhatatlannak hitt rendjét a feje tetejére állítva megszületett egy éjjel egy betlehemi jászolban, hogy az ember az legyen, ami nélküle soha nem lehetett volna: szabad.”

Tudjuk, hogy e képzelt történet nem az Isten öröktől fogva való tervét szemlélteti, de azt igen, hogy milyen nagy csoda, ami történt.

Jézus eljött fizikailag. Ő nem csak támogat, üzen, nem csak egyszerűen a mi oldalunkon áll. Fizikailag eljött értünk. Megtette a legfontosabbat. Valós, földi, fizikai testű emberként, valóságos, kézzelfogható cselekedettel, egy szemmel látható eseményen keresztül megváltott bennünket. És jó megerősödni abban, hogy amit mi hiszünk, azt valakik saját szemükkel látták is. Megélték. Hogy nem

csak olvassuk, hogy az Isten velünk, hanem tapasztalhatjuk. Ez a legnagyobb valóság. Ő megváltott minket. Hogy mennyire ismer minket, mutatja ez a cselekedete. Istenként nem csak a lelki, szellemi utat választotta! Hanem testit! Azért, hogy mi így érthessük, ismerhessük meg őt. És hogy a helyünkbe lépve feláldozza önmagát.

A lekióként hallott igében (Zsid 9, 11–14) is arról olvashatunk, hogy Jézus egyszer és tökéletes módon valóságosan bemutatta az áldozatot és ez a legfontosabb abban, hogy velünk az Isten. Mert ez ma is érvényes valóság. Akkor sokakat megérintett, meggyógyított, hallhatták, milyen a hangszíne, láthatták hogyan néz ki. De a legfontosabb, hogy ő ma is velünk van. Velünk van megmentő szeretete tettének következménye, hatása. És ez a legfontosabb. Mi már megváltott emberekként élhetünk vele. Vele, mert ő velünk van lelke által is. Azóta is velünk van minden napon, nem kell már, hogy fizikailag legyen itt. Mert amihez kellett, azt megtette. De attól még ugyanolyan valóságos ő, ugyanolyan valóságosan van velünk. És most sem csak elvi síkon, hanem valóságos lelkin.

És hogy ki is ő? Hallhattuk a lekióban: Aki elhossa a világosságot. Ő maga a világosság, hiszen olyan sokszor sötétségben járunk. Örömet szerez, letöri a terhes igát, a bűn hatalmát, erőt ad a megváltás által. Hiszen ő csodálatos, erős, örökkévaló, békesség fedelme! Ő az, aki velünk van. És ő Istenként megalázta magát, emberi testet öltött, nem követel, hanem ad alázattal, áldozattal. És ebben példát mutat nekünk.

Mi erre a válaszuk? Hogyan fogadjuk mindezt? Mert ő mellénk lép. Hogy vagyunk Istennel? Sokan vannak, akik vallják, egyetértenek a keresztyén eszmékkel. De nem hiszik a transzcendens valóságát. Pedig nélküle mit sem ér az egész, mert nem az a lényeg, aminek csak a földre van haszna. Etikát, erkölcsöt, sokfélét követhet az ember.

Vannak, akik nem elkötelezettek, mondhatjuk: szimpatizánsok. Akiknek szimpatikus egy gyülekezet, egy közösség, egy gondolat, egy Ige, de nincsenek közvetlen kapcsolatban az Úrral. És vannak, akik egyáltalán nem hisznek benne. Nem hisznek valakiben, aki valóságosan értük jött, értük meghalt és feltámadt és most is mellettük áll.

Velünk az Isten! Ez igaz akkor is, ha valaki nem hiszi. De fontos, hogy higgyük, mert nem elég valakivel fizikailag egy helyen lenni. Egy szobában is lehetünk külön. Egyik az egyik gép előtt, másik a másik gép előtt. Egyik tévét nézve, másik újságot olvasva. Egyik a napi gondjait mesélve, másik a saját gondolataiban

elmerülve. Fontos, hogy a két típusú együttlét találkozzon. A testi és a lelki. Együtt lenni igazán. Krisztussal, egymással! Figyelve a másakra!

Krisztus valóságos kapcsolatot szeretne velünk. Része akar lenni az életünknek. Meg akarja ismertetni magát velünk.

Miből ért vajon az ember? Milyen üzenetből, ha abból sem, ha ő velünk van? Igaz, 2000 éve sem értették sokan, ma is vannak, akik nem értik. De Ő akkor is velünk van, amikor éppen nem hívjuk, keressük. Törekednünk kell rá, hogy ne váljon bennünk külön a két világ. Amikor Istennel vagyunk és amikor megfeledekezünk róla. Mert Ő akkor is ugyanaz. Ő akkor is ugyanúgy velünk van. Azokban a helyzetekben is, amikor mi cseppet sem szeretnénk, hogy lásson minket.

Segíthetünk ezen, akár egy emlékeztető karkötővel, gyakoribb Igeolvasással, imádkozással. Testvérekkel való beszélgetésekkel, egy telefonos alkalmazás, a zsebben hordott bibliaolvasó kalauzzal. Tudatosítsuk: Ő velünk van.

Még valamire figyelmeztet azzal, hogy közösséget vállalt az egész emberiséggel: Mi hogy vagyunk egymással? Mi hogyan vállalunk közösséget egymással? Vállunk-e közösséget a távolban is? Testvéreinkkel a hitben, vagy akikkel egy nemzetiségűek vagyunk. Kik mellett állunk ki? Kikkel vállalunk, kikkel nem vállalunk közösséget Kiktől határolódunk el? Kik vannak igazán velünk? Ki az, aki mellé mi lépünk oda és ki, aki mellénk lép? Elfogadjuk-e?

És kik azok, akik mellé fizikailag is odalépünk, akiknek kézzelfogható segítséget nyújtunk? Megtesszük-e a hozzánk közelállókkal, és meddig tart a hozzánk közelállóság köre? Érdemes ezen gondolkoznunk abban az összefüggésben, ahogy ő minden emberért jött.

Mert a vele és egymással való közösségvállalás összefonódik. Ahogy ezt az úrvacsorában is megéltük. Ahogy ő is mondja: *„S íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”* – *„Ahol ketten vagy hárman összegyűltök az én nevemben, ott vagyok közöttetek.”*

„Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”

Ő Közösséget vállalt hajléktalanokkal, alkoholistákkal, rablókkal, menekültekkel, vámszedőkkel, utcalányokkal, telepeseikkel, bűnösökkel, velünk, mindenkivel. Az emberrel. Hogy mindannyian hozzá térhessünk és hogy igazi közösségünk legyen általa egymással! Ámen!

Imádkozzunk: *Urunk Istenünk, magasztalunk Téged, akinek terve nem csak a világ teremtésére, hanem arról való gondviselésre is csodálatos módon vonatkozott.*

Hálát adunk, hogy te velünk vagy. A mi oldalunk állsz, és nem csak mint támogatónk, tanítónk, mesterünk, hanem valóságos Megváltónk. Köszönjük, hogy Krisztus a lehető legközelebb jött hozzánk, értünk jött a Földre. És köszönjük, hogy Lelked által ma is velünk vagy! Hálát adunk megváltó szeretetednek felszabadító következményeiért, az új életért.

És kérünk, bocsáss meg, amikor nem figyelünk rá, hiába szeretnél velünk élő kapcsolatban lenni. Bocsásd meg, amikor nem veszünk észre, nem hallgatunk rád, vagy nem hisszük, hogy te valóságosan velünk vagy. Bocsásd meg, amikor egymással figyelmetlenek, érzéketlenek vagyunk.

*Segíts, hogy közelebb kerülhessünk hozzád, s általad egymáshoz, hogy megújult életünk hirdesse a te nagy csodáidat! **Ámen!***

(Javasolt ének: 799. *Mindig velem, Uram...* – a kárpátaljai testvéreinkre is gondolva)

HÚSVÉTI ÜNNEPKÖR
2023–2024

NAGYSZOMBAT CSENDJE
Bertha Zoltán (Debrecen–DRKDG)

Imádság: Mindenható Istenünk! Megtört szívvel, csendben hajtjuk meg fejünket előtted. Megrendülten gondolunk a nagypéntek fájdalomaira, áldozatára. Fel nem foghatjuk, hogyan szenvedhette el Krisztus értünk a sok kínt. De reménységgel tekintünk a húsvét boldog örömére is, Krisztus feltámadására.

De most e kettő között csak csendben állunk. S nem is kérünk semmit, hiszen mi más kérhetünk, mint amit már megtettél értünk. Csak szeretnénk téged imádni, tisztelni, tőled tanulni Igéd által, Szentlelked segítségével! Ámen

Kedves Testvérek!

A nagyszombati eseményekről keveset tudunk. A Szentírás három helyéről fogom ma olvasni az Igét, hogy lássuk mindazt, mi is történt azon a napon, amiről sokat nem szoktunk, nem tudunk beszélni, mégis az üdvtörténet két legfontosabb eseménye közti fordulópont.

Először is lássuk, hogy hogyan élték meg azt a napot a főpapok, a farizeusok, Jézus ellenségei, akik végig azért küzdöttek, hogy ez a nap végre eljőjön és Jézus meghaljon.

Mt 27,62–66: „Másnap pedig, szombaton, összegyűltek a főpapok és a farizeusok Pilátusnál, és így szóltak: Uram, eszünkbe jutott, hogy ez a csaló még életében ezt mondta: Három nap múlva feltámadok! Ezért parancsolt meg, hogy őrizték a sírt a harmadik napig, nehogy tanítványai odamenjenek, és ellopják őt, azután azt mondják a népnek: Feltámadt a halottak közül! Ez az utóbbi csalás rosszabb lenne az előzőnél. Pilátus azonban ezt válaszolta: Van őrségetek, menjetek, őriztessétek ti, ahogyan tudjátok! Ők pedig elmentek, lepecsételték a követ, és őrséggel őriztették a sírt.”

Mit tesznek azok, akik Jézus vesztét kívánták, okozták is, vagy bűnrészesekévé váltak? Azt várnánk, hogy ha a szombat engedné, örömtáncot járjanak. Ehelyett nem örülnek, még csak meg sem nyugszanak. Sőt, félnek. El tudjuk képzelni, ahogy szombaton összegyűlnek, semmi öröm az arcokon. Hiszen

ők emlékeznek rá, hogy Jézus arról beszélt, hogy fel fog támadni harmadnapra. És aki fél, az nem felejt. Annak újra meg újra a fejében jár rettegése oka.

S hogy megakadályozzák a tanítványok általuk feltételezett akcióját, őrséget akarnak rendelni a sírhoz, s ezért fordulnak Pilátushoz, akit már elsőre is nehezen rángattak bele ebbe az egészbe. Aki már elsőre is sejtette az igazságot, csak cselekedni nem mert. Odasomfordálnak hozzá, de Pilátus most már szinte rájuk sem tud nézni, elküldi őket, elég neki a saját lelkiismeretfurdalása, a saját bűne terhe vádja. Olyan ez, mint a filmekben, amikor a gonosztevők között valamelyik elgondolkozik és ráeszmél, hogy mit tesznek és próbálja menteni magát.

Őt már egyszer rászédték, belekeverték. Nem kér belőlük többet. Így válik unottá és gyűlöltté minden társaság, amelyik Jézus ellen küzd. Hagyják már őt békén! Látni sem akarja őket. De ettől talán csak még idegeesebbek lesznek a főpapok, farizeusok és nem hagyja őket nyugodni félelmük. Így maguk szervezik meg az őrséget, a követ lepecsételik. (S ki tudja, talán még a szombati parancsot is megszegik eközben?)

De tudjuk, hogy az erő fitogtatása mindig a félelemtől árulkodik. A gyávaságot a testi erővel próbálják leplezni. Ráadásul tudjuk, hogy éppen az ő „erős”, gondos óvintézkedésük lesz a bizonyíték a feltámadásra. A pecsét a síron, az őrség odarendelése. Hát ilyen a gonosz oldalán állni. Mikor azt hiszik, hogy győztek, elérik céljukat, tudják, hogy ez még sincs így, ezért nyugtalanok, félnek. A gonosz sosem tud nyugodt lenni. Még ha látszólag győz, akkor is vesztes. Nem jó annak, aki Jézus ellen harcol. A gonoszoknál tehát nem volt csend, hanem csak félelem és kapkodás. S ebben ők magukra maradtak.

Lássuk, hogy eközben a tanítványok mit tesznek: **Lk 23,56: „Azután visszatértek, illatszereket és drága keneteket készítettek. Szombaton azonban pihentek a parancsolt szerint.”**

A tanítványok is magukban voltak és pihentek. Talán bennük is félelem lett úrrá, gyászoltak, biztosan kétségek közt voltak. De mégis csendben és testi nyugalomban, pihenéssel telt ez a nap. Megtartották a törvény békéjét. Ők azok, akiknek az emberi példáját követhetjük, és tudnunk is kell követni, hiszen nem vagyunk náluk sem jobbak, sem rosszabbak. Mi is ugyanolyan figyelmetlenek és feledékenyek tudunk lenni az Úrral, mint ők, de mi is ugyanúgy elhívtak vagyunk és szeretnénk őt szolgálni.

Hogy milyen érzésekkel pihenhettek szombaton, csak sejthetjük. De azt látjuk az evangéliumok leírásából, hogy másnap egyikük sem úgy indult a sírhoz, hogy várták Jézus feltámadását. Egyszerűen nem emlékeztek, vagy nem mertek emlékezni Jézus szavaira. Nem úgy, mint a farizeusok, főpapok, akik viszont nem tudtak nem emlékezni, hiszen féltek. Elgondolkodtató, hogy sokszor az ellenség jobban ismer bennünket, mint mi egymást...

A tanítványok tehát pihentek, hiszen ez volt az egyetlen lehetőségük. A szombat parancsolata miatt sem tehettek mást. S ez kifejezi, hogy bizony nekünk az üdvtörténet legfontosabb eseményében semmi érdemünk. Mondhatnánk, hogy semmi közünk ahhoz, hogy hogyan állta ki Krisztus a szenvedéseket, hogy mi történt halálában és hogyan győzte le azt. De mégis van közünk, hiszen helyettünk, miattunk, értünk történt mindez. Azonban mi ehhez cseppet sem tudunk hozzátenni. Csak megrendülten ámulhatunk.

De **„jó csendben várni az Úr szabadítására”**. (JerSir 3,26) Még akkor is, ha nem tudjuk, mikor, hogyan jön az, vagy elfelejtjük az arról szóló üzenetet. Bizony nagy szükség van a csendre. Arra is, hogy belül találjunk csendet. De a tanítványok talán most éppen fordítva voltak. Kívül volt csend, bennük viszont a félelmetes, nyomasztó nap után nehezen lehetett csend, csak inkább viaskodás. Ezért kellett, hogy most a külső körülmények legyenek meg, a testüket rávegyék a pihenésre, hogy mégis megpihenhessenek lélekben is. Fárasztó 3 éven és most különösen kimerítő napokon voltak túl.

Nekünk is szükségünk van arra, hogy fájdalmas kétségbeesésünkben, zaklatottságunkban megpróbáljunk elcsendesedni. Mert csak az Istennél találhatunk megnyugvást. Szükség van a csendre, a pihenésre. S ez alkalom arra is, hogy Istenhez közelebb kerüljünk. Ezért adta az Úr a parancsolatot, amelyet a tanítványok megtartottak. A nyugalom napját, amelyet meg kell szentelni. Ők tehát az isteni parancsnak engedelmeskedtek. Nem véletlen, hogy ez a nap éppen szombatra esett.

A tanítványok nem tehettek mást. Tehetetlenek voltak, pihentek. Azt tervezték, hogy másnap kenőcsöt, illatszereket visznek, hogy megkenjék a holttestet. De majd sokkal többet találnak holttestnél az üres sírban.

S végül lássuk, hogy mi történt Jézussal ezen a napon. Látszólag ő is egyedül, magában, csendben volt. A legmélyebb halotti csendben ott a sírban.

A fájdalmak és a szenvedés után emberi testében holtan, mégis Istenként. Hogy mi történt vele ezen a napon azt pontosan nem tudhatjuk, nem is érthetjük. De Péter apostolnál ezt olvassuk: ***18Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, az igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket, miután halálra adatott test szerint, de megelevenítettett Lélek szerint. 19Így ment el a börtönben levő lelkekhez is, és prédikált azoknak, 20akik egykor engedetlenek voltak, amikor Isten türelmesen várakozott Nőé napjaiban a bárka készítésekor. Ebben kevés, szám szerint nyolc lélek menekült meg a vízen át. (3,18–20)***

6Mert a holtaknak is azért hirdettetett az evangélium, hogy megítéltesse nek úgyan mint emberek testben, de éljenek Isten szerint lélekben.” (1Péter 4,6)

Az apostoli hitvallásban együtt valljuk majd holnap is az úrvacsora előtt: Jézus alászállt a poklokra. De mit is jelent ez? Mi történt Jézussal halálában? Mit tett ő? Van, aki úgy érti, ezt a szakaszt Péternél, hogy Jézus elment a pokolba, ahol a holtakhoz szólt, akik így bár időben előtte éltek, találkozhattak vele és megtérhettek. Van, aki úgy gondolja, hogy azért beszél a nőé történetéről, mert ott szinte az egész emberiség ítéletet szenvedett, de akik nem hallgattak az Úr tanácsára, vesztükben őszinte bűnbánatra juthattak és ők lennének, akikhez lement. Ez már közelebb állhat az igazsághoz, de a péteri példát nem szűkíthetjük így le egy történelmi időszak embereire.

Krisztus pokolra szállásában két dolgot kell meglátnunk. Az első, hogy ő valóságosan meghalt. Valóságosan megállt a szíve, nem lélegzett többé. Szenvéde, emberi létformája véget ért. De nem az élete. S oda szállt le, ahová addig minden halott került a megváltás kegyelme, az Új szövetség kiteljesedése előtt. A holtak hazájába. (Ami nem a purgatórium.)

A második pedig, hogy ott is hirdette az örömhírt. Mert az evangélium mindenkié. Nem csak az élőké. Mindenkire vonatkozik, aki őt követi, aki az élő Istent követte már az ő földre jövele előtt is. Tehát az igazaké. Rájuk is érvényes a kegyelem. Az az Isten fennhatósága, hogy ő hogyan dönt arról, hogy van-e, esetleg utolsó utáni esély. De teológiailag ez alatt nem ezt értjük. Erről találunk ószövetségi helyeket, de Jézus is arról beszél pl. a 10 szűz példázatában, hogy ha elalszunk a halálra, lejárt az időnk, sorsunk nem változik.

De amit meg kell az Igéből értenünk, hogy Isten kegyelme egyetemesen érvényes! Jézus győzelme által, pokolra szállásával a kegyelem egyetemes és

kozmosz jelentőségű és érvényű. Térben és időben is. Péter fontosnak tartotta, hogy beszéljen a halottak sorsáról, mert abban az időben nem értették sokan, hogy miért halnak meg a hívek. Jézust még életükben várták vissza. Tudniuk kellett, hogy a halottak sem vesznek el.

Jézus nem magát a halált törölte el, hiszen azt ő is elszenvedte, vállalta a mi bűneink következményét, de az erejét, hatalmát elvette azzal, hogy legyőzte. Jézusnak ehhez valóban pokolra kellett szállni. Természetesen nem a tüzes, ördögös poklot kell elképzelni. A végítélet után kerül valaki az örök kárhozatra. De Jézus pokolra szállásában kifejeződik, hogy abba a mélységbe szállt le, ahol nincs Isten. Hiszen az maga a pokol, az Isten nélküli állapot. Ennek a fájdalomát érezte már a Gecsemáné kertjében, és emiatt kiáltotta a szoltáridézetet: Miért hagytál el engem?

Mert ez sokkal nagyobb szenvedés még a kereszt útjának minden testi fájdalmanál is. Istentől elhagyatva lenni. S most ő ott hirdette az Isten örömhírét, ahol azt gondolja a halál, hogy az az ő fennhatósága, az ő hatalma - ahol nincs Isten - ő oda ment le, hogy ott is Isten legyen az Úr, oda vigye az Isten Igéjét. Hogy mindenkire érvényes legyen az ő győzelme. Hogy győztes legyen síron, poklon.

Ez által a szenvedés által – a pokolra jutás által vezet bennünket, – bűntől megkötözött fogságban levő lelkeket is - Istenhez, hogy mi ne kerüljünk az Isten nélküli állapotba. Ő az igaz szabadító, aki a jónak nem csak cselekvője, hanem forrása is. A győztes. A gonoszok a győzelmükben is vesztesek voltak. Ahogy a halál is vesztes, hiába győz látszólag azóta is minden ember felett. Az Isten az, aki feláldozza magát, s így nyer diadalt.

Ez rejtett a nagyszombat síri csendjében. A győzelem csendje ez. S ez után következett a hallelujás teljes diadal. Aminek fegyveres őrseg sem állhatta útját! Nagyszombaton legyen ma is csend, mert nem lehet más. Mi nem szólhatunk bele, mi nem cselekszünk. De nem lehetünk vele szemben figyelmetlenek, csak elcsendesedve mélyedhetünk el.

Egy ősi nagyszombati homília így fogalmazza meg: „*Ma nagy csend van a földön; mélységes hallgatás és néma csend; nagy csend, mert a Király alszik; a föld megremegett és elnyugodott, mert Isten testben elaludt, és a régóta alvókat fölébresztette (...). Bizony, először az összülőt meg keresni mint elveszett bárányt. Azokat akarja megkeresni, akik teljes sötétségben és a halál árnyékában ülnek; a*

teljesen fogoly Ádámhoz és vele együtt a fogoly Évához jön Isten és az ő fiuk, hogy eloldja őket a fájdalomtól (...): Én a te Istened, aki miattad lettem a fiad (...). Serkenj föl, aki alszol: mert nem azért alkottalak téged, hogy az alvilág foglya légy. Ébredj föl a halálból; én vagyok a halottak Élete.”

Szeretett Testvérek! Ha körülöttünk sem nyugszik az ellenség, mi tudjunk akkor is csendben várni az Úr szabadítására, hiszen Jézus akkor is Úr élet és halál felett, amikor mi nem látjuk őt. **Ámen!**

(Javasolt csendes, személyes imára lehetőséget adni!)

Utóima: *Királyunk, Mesterünk, Urunk Jézus! Magasztaljuk szent nevedet, aki nem csak a mennyei dicsőséget hagyta ott, de még emberi életedet is letetted, hogy vállald a mi bűneink fájdalmas súlyát. Te ÚR vagy élet és halál felett. Légy a mi Urunk is! Hirdesd nekünk is újra meg újra az evangéliumot, hogy te egyszeri és tökéletes áldozatoddal megváltottál bennünket.*

Bocsásd meg, amikor nem vesszük komolyan a te követésedet. Amikor mi is ellened teszünk, vagy nem emlékszünk útmutató szavaidra. Amikor félelem lesz úrrá rajtunk. Adj nekünk csendességet és taníts. Emlékeztess, hogy te vagy az, aki nem csak betegségeket gyógyítottál, éhséget csillapítottál, életeket változtattál meg, hanem meghaltál, mint egy ember, de legyőzted a halál erejét dicsőséges Istenként. Nem félünk már semmitől, mert te vagy a mi Urunk is.

*Kérünk, áldd meg a te népedet, hogy méltó módon ünnepelhessünk veled holnap, s vihessük mi is a te örömhíredet a bűn fogságában levő emberekhez. Ma pedig adj nekünk áldott elcsendesedést! **Ámen!***

ODAADTA ÉRTÜNK AZ ÉLETÉT

Széles Csongor (Debrecen–Kerekestelep)

Lekció: Máté 28, 1–10.

Előima: Köszönjük Istenünk, hogy a Szentírás minden szava igaz. És köszönjük, hogy akik találkoztak már Jézussal, a föltámadottal, egyszer nekünk is beszéltek erről, és így hallhattunk mi is róla. Így kérünk most arra, feltámadott Jézus Krisztus, hogy személyesen, Lelked által légy itt közöttünk, és tégy önmagadról bizonyosságot. Ha már hiszünk benned, erősítsd meg a mi hitünket. Ha kételkedés van a szívünkben, simítsd el azt, és egyenesítsd ki, változtasd azt át hitté, élő reménységgé, bizonyossággá. Köszönjük Urunk, hogyha valaki hisz tebenned, ezt a bizonyosságot megkapja, hiszen te megígérted és te minden ígéretedet megtartod. Így légy itt Lelked által, és szólíts meg minket, kérünk. Köszönjük, Istenünk, hogy a halál törét széttörted, láncát leoldottad, Jézust föltámasztottad. Ő önként tette le az életét, és ugyanígy vette vissza. Köszönjük, Jézus Krisztus, hogy te tudsz nekünk ilyen elvehetetlen, örökké tartó életet adni. Így kérünk, önmagaddal, ezzel az élettel ajándékozz meg most is minket. **Ámen**

TEXTUS: Máté 20, 17–19.

Húsvétot ünneplő szeretett Testvéreim! Kedves Gyülekezet!

Halála előtt Jézus döbbenetes bejelentést tett a tanítványainak. Ezt a bejelentést még kétszer megismételte, tehát összesen háromszor mondta el azt, amit igazából akkor egyik tanítványa sem volt képes felfogni. Egyikőjük sem értette. Azonban utólag már Jézus minden szava világossá lett és érthetővé. Pontosan ezért ez a húsvéti örömezenetünk alapigéje, hogy megértsük és világossá legyen számunkra az, ami eddig érthetetlen, homályos, ködös volt, vagy amit talán még soha nem értettünk meg igazán.

Jézus halála előtt tűpontosan előrevetítette a tanítványoknak a húsvéti eseményeket, elmondta röviden és tömören a húsvét lényegét, hogy neki szenvedéseken, szörnyű megpróbáltatásokon kell majd keresztülmennie nemsokára, és hogy végül meg fogják ölni őt. És hogy mindezekre készülve kell Jeruzsálembé utaznia. És még egy rendkívül fontos dolog, amit ne felejtsenek el,

hogy halála után harmadnapon fel fog támadni! Ez a rövid, tömör, markáns bejelentés a húsvéti örömezenetünk. De mit is jelent ez számunkra?

Karácsonykor angylaseregek jelentették be a világra érkező Megváltó hírét és megszületett egy istállóban Isten Fia, Jézus Krisztus. Legalább olyan felfoghatatlan és érthetetlen bejelentés volt az is akkor. De utólag minden világossá lett. Hasonlóan ma is, az evangélium Máté tudósításában bemutatja nekünk a világ legnagyobb kalandját! Mert Jézus erről beszélt háromszor is. A kalandor, a kockáztató, a merész, a bátor, vagy éppen a vakmerő Jézus mutatkozik be tanítványainak és a világnak! Érdemes tehát most már odafigyelni mindarra, amit mond.

Az Úr Jézus Jeruzsálem felé halad Pereát elhagyva, Jerikón keresztül. Ismét a tizenkét tanítványt veszi maga mellé, hogy elmagyarázza nekik, mi fog történni azután, hogy elérték a szent várost. Ismét maga mellé vesz ma bennünket is, hogy elmagyarázza nekünk is, amit nem értünk, ami homályos. Vajon miért kellett neki feltétlenül Jeruzsálembe menni?! Ahol mindenki őrá várt, hogy elveszítsék az életét. Nem ködösíteni akarja a helyzetet, nem akarja misztifikálni, nem akarja túlreagálni. Leegyszerűsíteni akarja Jézus, hogy mindenki értse. Mindenki megértse az Ő életét, és vele együtt a magáét is! Az Ő életcélja „Jeruzsálem” volt!

Meg-megújuló harangszóként ismétli meg Jézus, itt már harmadszor, közlgő halálának bejelentését. A téma ugyanaz: halál, ítélet, gúnyolódás, korbácsolás, keresztre feszítés, de harmadnapon feltámadás. A Károly fordítás szerint: *„Mikor felmegy vala Jeruzsálembe, útközben...”* Már végképp eldöntött dologról van szó. Útközben van. Már nemcsak elindult, hanem közeledik is a cél felé. Szenvedése felé. Ha nem beszélne róla, akkor is bekövetkezne, aminek be kell következnie. Viszont, ami be fog következni, arra fel kell készíteni az övéit.

A II. világháborúban történt, hogy egy repülőgép munkásokat szállított Kínából Burmába. Az út hosszú volt és unalmas, ezért a munkások szerencsejátékba kezdtek. Mivel nem volt pénzük, ezért a saját életüket tették kockára. A vesztesnek ejtőernyő nélkül ki kellett ugrnia a gépből. Általában az emberek elszörnyülködnek a történet hallatán, így történt ez akkor is, amikor egy igen bölcs és istenfélő ember, egy mester azt mondta az elszörnyülködőknek: *„Tényleg szomorú és megdöbbentő cselekedete volt ez a munkásoknak, de ez tette a játékot izgalmassá. Mert sose élsz oly teljesen, mint amikor az életedet teszed kockára.”*

Kaland, kockázat, merészség, bátorság. Szerencsejáték, vagy éppen vakmerőség!? Vajon, amikor Jézus harmadszor szól haláláról és feltámadásáról nem valami hasonlóra kell gondolnunk vele kapcsolatban?! Biztos vagyok benne, hogy nemcsak a tanítványok fejében, hanem sokakban megfogalmazódott a reakció Jézus szavaira: kalandor, játékos, kockáztató, merész, bátor, vakmerő, önfejű.

Megdöbbenő, de ugyanakkor nem állunk messze az igazságtól. Jézus tényleg kalandor, de nem olyan kalandról beszél, mint ami a repülőgépen történt. Hanem a világ legnagyobb kalandjáról beszél! Az Isten megváltó művéről. *„Ujjongjatok, egek, vigadozz, föld, törjetek ki ujjongásba, hegyek! Mert megszánta népét az ÚR, és könyörül a nyomorultakon. De Sion ezt mondta: Elhagyott engem az ÚR, megfélekedezt rólam az én Uram! Megfélekedezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfélekedznének is, én nem feledkezem meg rólad! Íme, tenyerembe vételek be, szüntelen előttem vannak falaid.”* (Ézs 49) Ennél nincs nagyobb kaland a világ fennállása óta, mondhatnánk úgyis, a teremtés óta.

Az Isten megváltó műve valóban merész, mert a legmerészebb elképzeléseinket is felülmúlja. *„Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az Őt szeretőknak.”* (1Kor 2, 9)

Valóban kockázatos is, mert a teremtett világ üdvössége a tét, benne az enyém, a tied, mindannyiunké. Ahogyan János írja a Jelenések könyvében: *„Hallottam, hogy egy hatalmas hang megszólal a mennyben: Most lett a mi Istenünk az üdvösség, az erő és a királyság, a hatalom pedig az ő Krisztusáé, mert levettetett testvéreink vádlója, aki a mi Istenünk színe előtt éjjel és nappal vádolta.”* (Jel 12, 10) Vagy ahogyan a Cselekedetek könyvében olvassuk: *„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének.”* (ApCsel 4, 12)

Ugyanakkor valóban bátor, mert Isten átkával néz szembe. *„Krisztus megváltott minket a törvény átkától, úgy, hogy átokká lett értünk - mert meg van írva: Átkozott, aki fán függ.”* (Gal 3, 13)

Jézus Krisztus szenvedése azonban nem szerencsejáték, hanem az élő Isten világmegmentő terve, amely nem vakmerő terv, mert Jézus beszél feltámadásáról. Ez a mi örömezenetünk! Erről beszél Péter az első Pünkösdkor:

„Izráelita férfiak, halljátok meg ezeket az igéket! A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttetek erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek. De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt.” (ApCsel 2, 22–24)

Jézus odaadta értünk az életét. Erről szólt az ő élete, ez volt a küldetése. Teljesen odaadta magát, hogy teljessé váljon Őbenne az Isten szeretete. Értjük már mit jelent ez ránk nézve?

A tanítványok elszörnyülködtek, ahogyan ma mi is tesszük első hallásra, pedig *„sose élsz oly teljesen, mint amikor életedet teszed kockára.”* Jézusnak nem a kockázat volt a célja, hanem hogy az életét odaadja az egész világért. Hogy a kegyelem kiáradjon az egész teremtetett világra, és hogy többé ne kelljen senkinek sem kockázatot vállalnia Istenért, mert az ember tervei kockázatosak. Azonban Isten Fia mindent elvégzett, eltervezett, nekünk csak utána kell mennünk. És a mi kockázatvállalásunk ma abban van, hogy tudjuk-e és merjük-e teljes valónkat, életünket az Ő követésébe állítani?! *„Sose élsz oly teljesen, mint amikor életedet teszed kockára!”* Mert Jézus Krisztus, az evangélium vállalása mindig kockázatos dolog volt! Ma is, a 21. században kockázatos vállalkozás Jézust követni.

Jézus azt mondja a tanítványoknak: *„íme felmegyünk Jeruzsálembe.”* *„Szilárdan elhatározta, hogy felmegy Jeruzsálembe.”* Arra a helyre, ahol Atyja iránti engedelmissége elérte tetőfokát. *„Nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.”* Arra a helyre mennek, ahol látszólag katasztrófa fog történni. Ahol a tanítványok szíve össze fog törni, mert látják mesterük halálát. Ahol kudarcot fognak vallani, amiről tudjuk, hogy Isten előtt mégis hatalmas győzelem lett, mert Isten szándékai egészen mások, mint az emberek elgondolásai.

Keresztyén Testvéreim! Mindenekelőtt az a feladatunk, *hogy „felmenjünk Jeruzsálembe”,* hogy teljesítsük Isten tervét, és ne a magunkét. Isten ahogyan a tanítványokat, úgy minket is tudatos elhatározásunk nélkül vett fel terveibe, nem a saját döntésünk alapján. Most még nem látjuk mi Isten célja, sőt minél távolabb megyünk, annál bizonytalanabbá válik. Azért gondoljuk, hogy Isten célt tévesztett, ahogyan a tanítványok is gondolták Jézus kijelentései hallatán, mert rövidlátóak vagyunk. Mert saját elképzeléseink vannak Istennek velünk való céljáról.

„Arra hívott el” – szoktuk mondani – „*hogy ezt tegyem.*” Végezzük munkánkat, szolgálatunkat, amire elhívást kaptunk, de felhangzik Isten rejtélyes hívása, amivel nem igazán tudunk mit kezdeni. Nem tudjuk pontosan meghatározni, mire is hív minket a mi Urunk. Mert neki az az igénye, hogy az Ő rejtett céljai érdekében lépünk vele munkaközösségbe.

A mi próbánk az, hogy valóban hisszük-e, hogy Isten tudja mit akar elérni. Amik történnek nem véletlenek, hanem rajtuk keresztül véghez viszi akaratát.

Ha közösségben vagyunk vele, napi kapcsolatban az ige olvasása és az imádság révén, akkor már nem próbáljuk kitalálni célját, mert nem az a lényeg, hanem az, hogy bekapcsol tervébe minket az Úr. A keresztyén életünk így egyre egyszerűbbé lesz, mert már nem adunk helyet ilyen kérdéseknek: miért engedte meg ezt Isten?

„*Van Isten, aki irányítja dolgaink kimenetelét.*” – mondja Shakespeare. Isten éleslátásában kell bízunk és nem a magunkéban. Saját céljaink megrontják azt a nyugalmat és egyszerűséget, ami Isten gyermekeinek ismertetőjele kellene legyen! Mert sose élsz oly teljesen, mint amikor életedet teszed kockára a kalandor, a kockáztató, a merész, a bátor, a világmegmentő, megváltó Jézus Krisztus követéséért, Isten országa épüléséért! **Ámen**

Utóima: *Drága feltámadt Úr Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy te mindent vállaltál értünk! Vállaltad azt is, hogy odaadod az életedet értünk. Köszönjük, hogy vállaltad a szenvedést, a kockázatot, merész voltál és bátor értünk, és a legnagyobbat tetted meg értünk! Meghaltál a kereszten, de a tested nem maradt a sírban, hanem feltámadtál és ott vagy a mennyei dicsőségben, és Lelked által újjá teszel minket. Tedd teljessé az életünket, hogy Téged kövessünk mindenkor! Merjünk bátrak lenni, merjünk kockáztatni, merjünk élni Veled és Benned!*

Köszönjük, hogy Neked van rá erőd és hatalmad, hogy ezt megcselekedd minden csüggedésünk vagy reménytelenségünk ellenére, minden gőgös gondolkodásunk, magabiztosságunk ellenére.

*Köszönjük, hogy kereszthalálad érdeméért megcselekszed ezt velünk. Áldunk és dicsőítünk ezért. És áldunk és dicsőítünk azért, hogy föltámadtál, és így te vagy a mi reménységünk ebben az életben és az eljövendő életre nézve is. Maradj velünk, kérünk, és áldj meg bennünket! **Ámen***

A FELTÁMADÁS AZ ÉLET TÁVLATA
Porkoláb András (Debrecen–Kistemplom)

Lekció: János 20,1–10; 1Korinthus 15,12–22

Prófétai ima: *Szentháromság Istenünk! Hálaadással emlékezünk meg róla, hogy feltámasztottad a Világ Világosságát, a mi Urunkat, Jézus Krisztust, aki életté lett értünk és ezzel életet szerzett nekünk. Add, hogy megélhessük ma ennek a világosságnak az örömét, megszabadulásunk örömét, mert a bűn és a halál nem uralkodhat többé felettünk.*

Könyörgünk, tedd ezeket a napokat ünneppé szívünkben és lelkünkben, add, hogy higgyük a feltámadást, hogy Veled való kapcsolatunk ne legyen hiábavaló és életünk távlatát benned megtalálhassuk. Jézus Krisztus, mi olyan sok helyen keresünk Téged. Add, hogy ma megtalálhassunk itt a gyülekezet közösségében és úgy ismerjünk meg, mint aki élet számunkra. Szentlélek Úristen! Könyörgünk, szállj le miközénk és végy lakozást bennünk, hogy világossá legyenek bennünk az élet igéi.

*Fohászkodunk ma is, hogy bocsásd meg a mi bűneinket. Add, hogy az üdvösség ünnepén testünk és lelkünk is megszabaduljon a terhektől, melyeket a feloldozás reményében a lábaid elé teszünk. Így áldj meg minket és az egész keresztyénséget. Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek. Miképpen kezdetben volt, azonképpen most és mindörökké. **Ámen***

TEXTUS: 1Korinthus 15,16–22

Szeretett Testvéreim!

Az első kérdés a feltámadással kapcsolatban, hogy elhisszük-e vagy sem? A húsvéti öröm, a halál felett aratott győzelem boldogsága éppen abból fakad, hogy a hívő ember, még a meggyőződésnél is mélyebben hiszi, hogy Jézus Krisztus harmadnapon feltámadt a halottak közül.

Ahhoz, hogy ez életté legyen bennünk és ne legyen hiábavalóság kevés tudni, elfogadni vagy ismerni. Ezeznél sokkal mélyebb hitre van szükség! Arra, hogy a feltámadás ne csak a tudásunknak, vagy az érzelmeinknek, hanem a teljes emberi valónknak legyen a része és a kiindulási alapja.

Krisztus feltámadt! Ezért nincs az életnek reménytelen része, nincs elveszett ember, a kegyelem lehetősége nélküli élet, nincs olyan bűn, ami uralkodhatna rajtunk és nem vagyunk Istenen kívül senki másnak a kezében. A hívő ember teljes egészében, mindenével együtt az Istené, benne gyökerezik és benne él, bár sokszor mindent megpróbálunk, hogy elhessegezzük magunktól ezt a tényt.

A feltámadás hit a teljes embert igényli és Istenhez köti és minden feltámadás ünnepnek az az evangéliuma, hogy Isten nem hagyta cserben az övéit, nem hagyta el a teremtményeit, nem vonult ki a világból, hogy önmagában legyen és nem engedte, hogy a halál győzelmet arasson az élet fölött.

Gondoljunk csak bele. Minden megszabadulás vagy az arra tett kísérlet öröm! Így van ez pl. egy nemzet életében, megünnepelünk sikeres és sikertelen forradalmakat, olyan fordulópontokat, amikor valamilyen elnyomás alól megszabadultunk vagy megkíséreltünk megszabadulni, bár a magyar népléleknek sajnos nem sok pozitív tapasztalata van ilyen téren. Azt ünnepeljük ilyen esetekben, hogy megszabadultunk valami olyan béklyótól, ami az életet elnyomta vagy adott esetben ellehetetlenítette. A szabadság vágya és jobb esetben a ténye jelenik meg ilyenkor. De ugyanilyen öröm, ha valaki például betegségtől szabadul meg és ismét reménye lesz a teljes életre. Az ilyen fajta megszabadulás mindig a teljes embert érinti és nem pillanatnyi, hanem olyan, ami a további létet is nagymértékben meghatározza.

A feltámadás azért öröm, mert Isten megszabadított, szabaddá tett minket a legnagyobb elnyomás, a bűn és a halál elnyomása alól. Ezeknek, ahogy énekelni szoktuk, nincs többé semmilyen hatalmuk az ember felett. Persze amit most mondok, logikailag vagy ésszerűen nehéz elhinni, mert az emberi tapasztalat ma különösen is más. Amit ebben az életben tapasztalunk az egyik oldalról az, hogy van bűn és meg fogunk halni. Történnék rossz dolgok, tragédiák és mi magunk is sokszor félünk a végességtől, az elmúlástól.

A másik oldalról pedig az, és azt hiszem ez ma a hangosabb, hogy az embernek ezekkel nem is kell foglalkoznia, mert minden esetleges és csak nézőpont kérdése.

Ma egy átlagember, sokszor mi magunk is, nem tudunk a bűnnel mit kezdeni, mert úgysem lehet megmondani, hogy az mi és amúgy is minden csak nézőpont kérdése, mert ami szerintünk bűn, az a másik szerint nem az, és fordítva. A halállal pedig jószerivel nem is foglalkozunk. Valahol mindenki sejti, hogy egyszer be fog

következni, de ennek következménye nem valamilyen jó értelemben vett félelem, ami azzal járna együtt, hogy akkor a számunkra adatott éveket megpróbáljuk egymás hasznára és Isten dicsőségére élni, hanem azzal, hogy a mai kor embere megállapítja: ebben az életben kell kiteljesednem, elérnem bármi áron a céljaimat, sokszor átgázolva mindenen és mindenkin, mert az időm véges, behatárolt.

Ennek még primitívebb változata az, hogy úgy akarunk élni, hogy minden pillanatban jól érezzük magunkat és jól járjunk. Ebben már a hosszú távú önzőség sincs meg, hanem csak az adott percnak vagy helyzetnek a kimaxolása, hogy fiatalosan fogalmazzak. A ma emberének egyik legnagyobb nyomorúsága, hogy távlat nélkül él vagy távlati pillanatnyi élményekre és materiális szerzésre épülnek. Ezért nem tud reménykedni a jövőben és nem lát túl ezen a világon és ezért fogadja kételkedve a feltámadást. Sokszor megdöbbenő, hogy mennyi közös van a ma embere és a jó kétezer évvel ezelőtt élt korinthusiak között.

Ha mindez így van, akkor, hogyan lehet mégis elhinni a feltámadást és hogyan lehet az, hogy Jézus Krisztus feltámadása miatt a halál és a bűn ereje megszűnt. Ezzel kapcsolatban mondja Pál Apostol, hogy *„Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.”*

Krisztus feltámadása éppen a jövő felé nyit utat. Pont azt mutatja meg az embernek, hogy nincsen magára hagyva, hogy az élet nem esetleges és nem kizárólag rajta múlik és történjen bármi, mindennek a mi üdvösségünkre kell szolgálnia. Krisztusban mindnyájan életre kelünk! Az a feltámadás legnagyobb örömhíre, hogy nem öncélú és nem egysíkú, hanem Isten úgy mutatja meg dicsőségét, hogy teremtményei, azaz a mi életünknek ad távlatot vele.

Ennek kettős következménye van. Az első, ami a legfontosabb, hogy ennek a földi valóságnak a történései másodlagossá válnak. Ami nem azt jelenti, hogy nem nehéz, hogy olykor nem fáj és nem tragikus, és azt sem, hogy nem kellene komolyan venni, hanem azt, hogy reménységünk ezeken túlmutat és nem ezektől függ.

A második pedig az, hogy már ebben a földi életben is reménységünk van az örök életre és ez a szabadságunk alapja! A húsvét a szabadság ünnepe is, de nem valamilyen forradalmi, hanem sokkal mélyebb értelemben. Abban, hogy nem lehet olyan külső vagy belső erő, Sátán vagy bűn ami elpusztíthatna minket vagy elszakíthatna Istentől. Így nincs másra szükségünk csak hitre, mert nem számít

ennek a világnak az állapota, hanem csak az a távlat amit Isten a feltámadással mutatott meg nekünk. Mert ahogyan Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban is mindnyájan életre kelnek. – Mondja Pál.

A feltámadás emberileg nézve csoda, és ez a második kérdés vele kapcsolatban. Hogyan értünk egy csodát, abban a világban ahol látszólag nem történnek ilyenek?

Nem gyógyulnak meg a betegek egyik pillanatról a másikra, nem látnak a vakok és nem járnak a bénák és nem támadnak fel a halottak. Én feltettem magamnak azt a kérdést, hogy vajon miért nem tud a ma embere ezzel sem kezdeni semmit. Gondoljunk bele, hogy a ma embere, mi is, a világot csak saját magából és saját magára nézve képes értelmezni. És ez nem szemrehányás, hanem ez az alapállapotunk.

Aminek nincs köze hozzánk, azt legtöbbször észre sem vesszük. Ma a korszellem szerint mindennek csak az egyénből kiindulva és az egyénre nézve van értelme. Így azonban az emberben kialakul egy olyan zárt világ, aminek a következményeképpen képtelen lesz arra, hogy észre vegye azt ami kívülről jön.

Nem lesz képes felismerni és így megélni sem azt, amit az Isten mutatni akar neki, így elveszti minden képességét arra, hogy egyáltalán észrevegyen egy csodát.

Zárt világban, zárt lelkekben és emberekkel nem történnek csodák ahhoz, hogy észrevegyük ezeket nyitottság kell az Istenre. Gondoljatok bele, Jézus Krisztus csodái nagyrészt olyankor történtek, amikor erre azok, akikkel történt a csoda, nyitottak voltak. Így voltak ezzel a vakok, a betegek, a rómaiak, mindenki. Akkor tudták átélni a csodát, ha nyitottak voltak Istenre. Ha ez meg van, akkor leszünk képesek hinni a feltámadást úgy, hogy az ránk, teljes egészünkre is vonatkozik.

Adja az Úristen, hogy a feltámadás erőforrás legyen a mi életünkre nézve is, hogy táplálja reménységünket, adjon az életünknek távlatot, legyen ez hitünk lényege és nyisson meg minket Isten felé, hogy megélhessük csodáját. Ámen

Papi ima: *Hálaadással borulunk le előtted Úr Jézus Krisztus, mert feltámadásoddal életünknek távlatot adtál és megmutattad, hogy ha benned*

hiszünk, akkor helyünk van a mennyei Atyánál és részünk abban a szeretetben, amire szükségünk van. Add, hogy mindig szem előtt tartsuk és felismerjük ezt a földi valóságon túlmutató életet és reménységünket ebben keressük, hogy megszabaduljunk minden tehertől, melyek lenyomnak minket és gyötrik testünket és lelkünket.

Hálaadással borulunk le előtted Úr Jézus Krisztus, mert feltámadásoddal megszabadítottál minket a gonosz erőktől, a bűntől és a haláltól, melyeknek nincs már hatalma fölöttünk és legyen akármennyire nyomorúságos a földi életünk hisszük, hogy kincseinket nem itt, hanem a mennyek országában kell gyűjtenünk, ahol sem a rozsdá, sem a moly nem emészti meg és a tolvajok sem lopják el.

Hálaadással borulunk le előtted azért is, mert feltámadásoddal szabaddá tettél minket, hogy a romboló erővel szemben szabad lelkiismerettel harcoljunk és nem kell túrnunk, hogy mi vagy mások ezek áldozatává váljanak. Könyörgünk, szabadítsd meg az emberiséget minden gonosztól melyek arra sarkallják az embereket, hogy egymásnak ártsanak, kihasználják vagy elpusztítsák egymást.

Hálaadással borulunk le előtted azért is, mert a feltámadásodba vetett hit enyhíti a gyász, a betegség, a szenvedés fájdalmát. Kérünk, legyen így ez ma is és add, hogy mindannyian megérezzük szívünkben, hogy a halál nem a vég, hanem az örök boldogság kezdete.

*Könyörgünk neked Úr Jézus Krisztus, hogy maradj velünk az örökkévalóságig. **Ámen***

HOGYAN TÁMADNAK FEL A HALOTTAK?

Bertha Zoltán (Debrecen–DRKDG)

Lekció: Mt 22,23–33

Imádság: *Urunk, Tied az áldás és a dicséret, mert jóságos és kegyelmes Isten vagy! Neked köszönjük az ünnepet, a világosodó természetet, napfényt és az ébredést. Köszönjük a reménységet, az erős hitet, amibe kapaszkodva még a legnagyobb fájdalom, a halálon is túl tekinthetünk. Emeld fel ma szívünket, hogy az örökkévalóság ragyogására tudjunk figyelni. Bocsásd meg hitetlenségünket, csüggedésünket, és kérünk emelj fel most magadhoz. Szólíts meg igédde a te Szentlelked által, hogy halljunk és higgyünk! Ámen*

TEXTUS: 1Kor 15,35–58

Szeretett Testvérek!

Sokan onnan indulnak, hogy a kérdéseikre várnak konkrét magyarázatokat és azt mondják, hogy akkor majd elhiszik, amiről beszélünk. De a feltámadás kérdése éppen olyan, amelyet, ha hiszünk, akkor hitünk által kerülhetünk közelebb a hogyanjához. A konkrét válaszokhoz.

Pál is először onnan indul, hogy el kell fogadni, hogy Krisztus feltámadt. Mert egyedül ő a mi feltámadásunk záloga. Ha nem erről a közös alapról indulunk, mit sem ér a hitünk, mit sem érnek elképzeléseink, mit sem ér szent, elhivatott életünk, a magasztos eszmék. Hiszen azt akkor csak a sírba visszük magunkkal, de nincs tovább. Akkor pedig mindez minek?

De aki az evangélium örömeit hitvalló módon éli Krisztusban, abban az emberben is felmerül sok gyakorlati kérdés, amelyek válaszához segít közelebb mai Igénk. De hogyan beszélhetünk feltámadásról, hogy próbálhatjuk meg felfogni egyáltalán, ha mi emberként még csak annyival találkozunk tapasztalati úton, hogy a halálban a test elenyészik, megsemmisül? Pál tudja, hogy erről a kérdéstről beszélni kell. Ezért is kezdi így ezt a szakaszt: „*Hogyan támadnak fel akkor a halottak?*”

Valóban, hogyan? Nem könnyű elképzelni. Egyszerre a földben, ami addig élettelen volt, újra élő lesz?

Találkoztam olyan nézetekkel, akik a hamvasztásos temetéssel szemben azért ellenkeznek, mert attól félnek, hogy a feltámadáskor így már nem lesz testük, ami feltámadhatna. De akik 1000, 5000 éve halottak, azoknak a testi feltámadásuk is korlátozott lenne? De hát tudjuk az Ádám felé hangzó ítéletet, porból lettünk, s porrá leszünk, bizony mindannyiunk sorsa ez. Ezért használja a földbe vetett mag példáját Pál, amely szintén lebomlik, átalakul, s egészen más formában bújik ki a földből. Pál idejében is sokan aggódtak. Először is önmagában attól féltek, hogy mi lesz, ha Krisztus visszajövele előtt elhunynak. Ezek után pedig, hogy ha ilyen állapotukban tér vissza az Úr, mi lesz az ő eltemetett testükkel. Sajnos ma is, amikor a fiatalok a feltámadásról hallanak, a legelső, ami eszükbe jut, a zombis filmek. Akkoriban nem voltak ilyenek. De Pálon keresztül Isten mégis kijelentett valamit a felfoghatatlanságból, hogy ne legyenek komoly félreértéseink.

Hogyan lesz hát a feltámadás, és milyen lesz az a lét?

Amit rögtön az elején egyértelművé tesz az Ige, hogy el kell felejtünk ezt a testet, amiben élünk. Mert akár a földből támadunk fel, mint elvetett magok, akár életünkben jön vissza a Megváltó, más testben kerülhetünk az örökkévalóság dimenziójába

Viszont minél beljebb jutunk az Igében, annál több kérdésünk lesz. Mert az kiderül ebből, hogy akiknek az életében jön el az utolsó pillanat, azok elválnak. Tehát attól nem kell félnünk, hogy megszűnünk létezni és másfajta rend veszi át az életünket, melyben öntudatlanok, vagy nem mi magunk lennénk. A személyünk megmarad, mi leszünk azok, akik feltámadunk. Nem valaki más.

Ennek ellenére mégis a tökéletességben, a romolhatatlanságban leszünk, ami nyilvánvalóan nem csak a testre vonatkozik. Földi test és vér nem lesz, írja az Ige. Semmi olyan nem lesz, ami megtörhet, beteg lehet, elromolhat, elfogyhat. Ezek alapján valaki egyszer úgy gondolta, hogy ha a mennyben tökéletesek leszünk, nyilvánvalóan milyen formát fogunk ölteni a feltámadásban? Természetesen gömb formát, hiszen az a tökéletes. Hát nem tudhatjuk, de azt igen, hogy olyan állapotba kerülünk, ahol sem testünk, sem lelkünk miatt nem szenvedhet senki és semmi kárt. Lesz mennyei testünk, ami test, de romolhatatlan.

Ma itt romlandóban élünk és romolhatatlant öltünk majd. Pedig mennyire szeretjük már ezt is itt a földön. Mennyi mindent megteszünk érte. Hogy szép maradjon, egészséges maradjon, ép maradjon. És belegondolva valóban egy fantasztikusan tökéletes alkotás ez a test, amiben élünk. Egy újratermelődő, csodálatos szervezet. De mégis, testünk valóban sérülékeny, romlik. És ahogy olvastunk, mindenki teste gyalázatban vettetik el. De ebből a gyalázatosból terem majd dicsőséges, ebből az erőtelenségből erő. Mert még a legerősebb, leggyönyörűsebb, legegészségesebb ember teste sem mérhető a mennyeihez!

Mégis van, aki olyan nagyon félti, és valóban, annyira tudunk ragaszkodni hozzá, sajnálnánk elveszíteni. De csak addig, amíg nem látjuk majd azt. Ez a hitünk próbája. Most az általunk ismert legjobban tudunk csak bízni, és Isten mégis arra biztat, hogy higgyük el, hogy ő még jobbat kínál annál is, mint amit mi felfoghatunk.

Az, hogy hogyan történhet majd ez, arról Pál is úgy ír, hogy titokként tárhatja elénk, amikor arról beszél, hogy lesznek, akik egy szempillantás alatt elválnak, akik pedig elhunytak feltámadnak. Ebből két fontos dolgot tudunk meg. Az első, hogy a halál olyan, mint az elalvás, az eredeti görög szó jelentése szerint. S úgy ébredünk fel belőle egy szempillantás alatt, mint ahogy éjszaka nem érzékeljük az időt, amikor mélyen alszunk. Ez azt jelenti, hogy az elhunytak számára ez az idő kiesik, mint az álom, azaz nem járnak vissza kísérteti, de nincsenek bezárva sem. Nekik egy „szempillantás”, ahogy a Biblia eredeti nyelven fogalmaz, azaz a legrövidebb idő alatt válik valóra a feltámadás, s az a dimenzió, ahol már nincs az időnek, térnek határa, nem korlátoz semmi.

Nem tudjuk, addig mi történik az emberrel, de a szempillantás szó segít megérteni, hogy abban az állapotban már nincs kieső, telő, múlt idő. Az pedig, hogy az élők elválása szintén a pillanat műve, mutatja, hogy nem egy folyamat ez és egy olyan létállapot a következő lépés, ahol nem kérdés, hogy a földi testre milyen sors vár.

Valóban mennyi kérdés vetődik fel bennünk. Sokak következő kérdése lehet, hogy vajon a feltámadás után felismerjük a szeretteinket? Hogyan lesz ott a család? Az, ami itt a földön a legfontosabb a számunkra? Emlékezzünk a lekcióna! Hogy mi Jézus válasza: Mert a feltámadáskor nem házasodnak, férjhez sem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyben. És akkor nem lesz családjuk? Nem. Vagyis mégis. Egy nagy családjuk lesz. Hiszen mindenkit egyformán szeretünk. Talán itt a gyülekezetben már megérezhetünk abból valamit,

hogy mind testvérek vagyunk már most. És ennek még tökéletesebb formáját fogjuk megélni ott, ahol mindenkit egyformán, a legmagasabb szinten fogunk szeretni.

Vannak más kérdéseink is. A Római levélből azt is tudjuk, hogy az Isten országa nem evés és ivás. Mert nyilvánvalóan ott nem leszünk éhesek, szomjasak. Ott semmiben sincs hiány. Vagy a gyerekek visszatérő kérdése, hogy az állatok feltámadnak-e. Ott lesz-e velük hőn szeretett cicájuk, hörcsögük? De hát mégis, hova lesznek a legjobb dolgok?

Bizony, sok-sok emberi kérdés, mert most még csak emberként gondolkozunk, és ragaszkodunk azokhoz az apró örömhöz, amik csak töredékei a mennyei dicsőségnek. De ott a tökéletesség vár. Ebben higgyünk és bízunk. Ott romolhatatlanság lesz, ahogy az Ige írja.

Azonban éppen ebből fakadóan van még egy komoly kérdés: hogy lehet, hogy nem rontjuk ezt el? Mert ha én ott leszek, biztos, hogy máris nem lesz tökéletes az a hely. Hiszen viszem magammal a bűnt. Ha a feltámadásban nem csak a személyiségem él tovább, nem csak a lélek halhatatlan, hanem a teljes embert kelti új életre Isten, (ezt fontos volt tudatosítani Pálnak, mert akkoriban a gnosztikus, dualista felfogás, az akkori tévtanítások el tudták ferdíteni a halálról, feltámadásról alkotott képet.) Tehát ha mi, a csak a bűnös világot ismerő emberek feltámadunk, hogy lehet, hogy mégis romolhatatlan, tiszta lesz minden?

Elképzelhetjük első lépésben, hogy olyanná leszünk, akinek Isten alkotott bennünket eredetileg a bűn hatalma nélkül a teremtésben, az Édenben. Pedig annál még magasabb szintű lesz az a lét, hiszen nem lesz a földi testhez, tapasztalatokhoz kötve, idő, tér korlátai között.

Krisztus éppen ezért váltott meg bennünket. Ezért győzte le a bűn zsoldját, a halált, és tökéletesen eleget tett. Hogy oda mi már tökéletesekként elfogadva kerüljünk. Oda, ahol nem lesz érzéki test, nem lesz olyan vágy, se alkalom, amibe beleeshetnénk, nem lesz kísértő, nem lesz kísértés. A hibákat mindig valamilyen hiány munkálja. Ott viszont nincs hiány. Csak romolhatatlanság, tökéletesség.

Ezért jött el az utolsó Ádám. AZ EMBER. Ahogy a 45. vers írja: „*megelevenítő Lélekként*”. Mert a földi testünk az első Ádám-ismétlése, annak minden következményével, a mennyei testünk viszont Krisztus-ismétlés annak minden ajándékával. Majd azt olvassuk rögtön utána, hogy a mennyei képét fogjuk

viselni. Igaz, már a teremtésben is az ő képmására alkotott. De a teremtésben az ember (Ádám) a földi fizikai /anyagi világ lét-valóságába teremtetett bele, ebbe a dimenzióba, korlátolt értelemmel, lehetőségekkel. És ez az ember földi létét a teremtetett világ más teremtményeihez teszi nagyon hasonlóvá. Ahol anyagi valóság (térbeli keretek közé zárt lét), érzéki lét (félelmek, fájdalmak, indulatok) múlandóság (születés és halál idői zártsága) uralkodik. Ebben élünk.

Viszont Krisztus (a második Ádám) jelenti a kapcsolópontot az ember számára a fizikai/anyagi lét-valóságból a mennyei ember létvalóságába, a Mennyei Országának dimenziójába. Az ember tehát Krisztusban kap lehetőséget arra, hogy: az Istentől elszakadás, azaz a bűn miatt a földre szegezett (a fizikai lét korlátai közé szorult) életét a mennyei világ felszabadult (a fizikai lét korlátai fölé emelkedő) létformájára cserélje.

Ez a teljes diadal! Ez a csodálatos győzelem. Itt a földön a halál - bűn – törvény még valóság. De Isten kegyelmes szeretete által az örökkévalóság is VALÓSÁG. De éppen ezért kell már itt is ennek megfelelően élnünk és küzdenünk, ahogy Igénk utolsó verse erre vezetve egy nagyon érdekes gondolati váltást tartalmaz a mennyeiről a földre pillantva: Mivel az örökkévaló világ tekintetében már most ilyen biztos reménységünk van, így ez által nyer értelmet és távlatot minden, a fizikai létünkhöz kapcsolódó, a földi évtizedeink alatt vállalt, végzett tevékenységünk is. Sőt: mindaz, amit itt, a földi életünk mindennapjaiban teszünk, ezért szolgálhatja Isten dicsőségét, rámutatva arra az Úrra, aki örökkévaló kegyelme által ad értelmet és távlatot földi létünknek is!

Kedves Testvérek! Élünk tehát így! Az örökkévalóságra tekintve türelemmel, nem csak mindig fizikai és azonnali eredményeket várva! De józan valóságglátással, a feltámadás reménységével. S ebben meglátjuk, hogy bármilyen is az út odáig, nem hiábavaló. Ebben kell megerősödnünk. Ez a legfontosabb része a hitünknek, az örök élet. Erről kell hitvalló élettel élve bizonyosságot tenni bátran, határozottan. Hogy mások se maradjanak ki belőle, és már most megújulva élhessenek.

Keressük, találjuk meg és erősítsük ezt az örömet, amire mindig felnézhetünk. Ennél magasabbra nem emelhetjük fel a tekintetünket. Mert a legnagyobb mélység a bűn zsoldja, a halál legyőzettség, miénk pedig a diadal a mi Urunk Jézus Krisztus által! Ez a legnagyobb győzelem és Krisztus által ez a miénk is! Ámen!

Utóima: Mindenható Istenünk! Köszönjük tanításodat, üzenetedet, de köszönjük, hogy lehetnek kérdéseink is. Segíts bennünket, hogy válaszaidat mindig megérthessük, de láthassuk be végességünket is. De olyan jó arra gondolni, hogy egyszer mi is a végtelenben lehetünk veled, ahol minden kérdésünkre megtaláljuk és meg is értjük a választ.

Urunk te látod, mennyi félelmünk van. És hogy minden félelmünk a töredékes, és a véges dolgok elvesztésére irányul. Emeld fel tekintetünket és mutasd meg azt, amit ha veled vagyunk, soha nem veszhetünk el.

Kérünk, add ennek teljes örömét. És adj bátorságot, kitartást, kreativitást ennek az örömhírnék a továbbadásához családunk körében és a világban járva. Hogy te úgy szeretsz bennünket, hogy terved szerint célt és értelmet adsz életünknek, s mindezt helyettes áldozatoddal teljesítetted be.

Kérünk, adj nekünk új szívet, hogy már most ebben a földi létben rólad tehessünk bizonyosságot. Bár most még korlátok, kísértések, romlandóság által határolt életünk mindig bűnös marad. De előtted mégis tisztának vallhatjuk magunkat s elérhetünk a te örök országodba, ahol valóban hófehérek lehetünk!

Magasztalunk Krisztusunk, hogy te legyőzted a halált, és diadalmasan uralkodsz a mennyei dicsőségben. **Ámen**

JÉZUS A JUHOK NAGY PÁSZTORA

Porkoláb András (Debrecen–Kistemplom)

Lekció: Ezékiel 34,11–24

Prófétai ima: Vigasztaló Szentlélek Úristen! Könyörgünk neked, hogy vezess minket, legyél itt közöttünk és elevenedj meg bennünk ebben az órában, hogy szívünket, lelkünket és értelmünket az Istenhez emelhessük, hogy egész valónkat neki adjuk. Dicsőség legyen neked magasságos Isten, aki vezetsz minket életünkben, aki összegyűjtesz bennünket és gondunkat viseled, érjenek minket akármilyen nagy vagy fájdalmas emberi bajok. Hálát adunk neked, amiért helyet adsz magadnál és világosságodba fogadsz minket. Köszönjük, hogy követhetjük egyetlen pásztorunkat az Úr Jézus Krisztust, hogy benne életet kapunk és nem kell a bűn és halál hatalmától félnünk.

Könyörgünk, gyűjtsd össze ma az egész keresztyénséget Atyánk, hogy együtt az egyetemes anyaszentegyházzal dicsőíthessünk téged és velük együtt fohászkodhassunk, hogy Urunk, Jézus Krisztus, Élő Isten Fia, könyörülj rajtunk bűnösökön! Könyörülj, amikor Téged nem ismerünk fel és amikor elfáradunk a követésben, az Isten tiszteletében és ezzel kiszolgáltatottá tesszük magunkat és képtelenné az Isten szeretetére.

Urunk, Jézus Krisztus, Élő Isten Fia, könyörülj rajtunk bűnösökön, amikor nem szeretjük eléggé magunkat ahhoz, hogy benned bízunk, és ez tévutakra vezet minket, mert nem látjuk igazi emberi valóságunkat, és hatalomvágygal, kapzsisággal, ellenségeskedéssel akarjuk betölteni az űrt, amit a te hiányod okoz bennünk.

Urunk, Jézus Krisztus, Élő Isten Fia, könyörülj rajtunk bűnösökön amikor felebarátaink ellen fordulunk és nem vesszük észre szükségüket, hiányaikat, azt, hogy nekik éppen ránk lenne szükségük, hanem mint a főpap és a lévita, elmegyünk mellettük az úton. Bűnbocsánatodban reménykedve fohászkodunk, mert hisszük, hogy úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. **Ámen**

TEXTUS: Zsidók 13,20–21: „A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készséggé titeket minden jóra, akarátának teljesítésére; és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.”

Szeretett testvéreim!

A szövetség Isten és a választottak összetartozásának a jele – mindkét felet kötelezi. Ebben az igében azt hallottuk, hogy örök, azaz soha nem múlik el. Nehezen elképzelhető ez, mivel az emberi létben minden az elmúlásról szól.

Születésünktől kezdve, hogyha nagyon lényegileg nézzük a földi létet, gyakorlatilag az elmúlás folyamatában vagyunk. Ehhez képest a Zsidókhoz írt levél örök szövetségről és feltámadásról beszél nekünk.

Egyedül ez ad értelmet az emberi életnek, minden más vélemény ellenére, mert gondoljunk bele, hogy olyan perspektívába kerül, amiben lesz miért élni és lesz miért küzdeni. Mégpedig azért, mert ez a hit a világot nem időben, hanem az Isten teljességében látja, ahogy maga a zsidó hitvilág is. Ebben a hitben a világ nem pusztán egy történelmi időszik, hanem olyan tér, amiben az Isten munkálkodik és amiben összefügg, sőt egyetlen nagy egész, a jelen, a múlt és a jövő.

Olyan tér, amiben az emberek a fizikai kapcsolaton túl valami magasabb rendű módon is összetartoznak, mert nemzedékről, nemzedékre az Isten teljességébe léteznek. Isten egészben látja a világot és így is gondolja el, nem töredékesen és pillanatnyilag, ahogy mi, és a juhok nagy pásztorja ebben az egészben vezet minket és feje a téren és időn felül álló egyetemes, szent anyaszentegyháznak. Ezt erősíti meg a mai igénk azzal, hogy a feltámadott Krisztusról, mint a juhok nagy pásztoráról beszél.

A pásztor, aki vezet ebben a szövetségben, aki garancia arra, hogy ez mindörökké megmarad! Isten és a választottak összefognak egy testté. Ez az egyház ilyen értelemben is.

Jézus Krisztus pásztor. Gyakran használt kép, ami felett azonban keveset szoktunk meditatálni. Sokszor inkább csak mondjuk, de nem éljük meg mit jelent. A pásztor vezet a nyáját, felelősséget vállal érte teljesen, teljes mértékben részesedik a nyáj

sorsában. Ő a felelős értük – mint ahogy a szövetségben Isten kötelezi magát a népéért való felelősségvállalásra.

Jézus Krisztus a pásztor, annak a felelősségével, hogy Ő a nyáj vezetője, aki azért támadt fel, hogy ne maradjanak az övéi magukra, hogy legyen, aki életet ad nekik. Mert az igazság az, hogy a nyáj pásztor nélkül bizony halálra van ítélve. Gondoljunk bele. Elviszi a farkas, a rabló, nem talál ételmet és vizet, nincs akol, ahol meghúzhatja magát és ki van téve a világ minden viszontagságának.

Pásztor nélkül a nyáj sorsa a biztos halál, ami vagy tragédiaszerű gyors pusztulás vagy a lassú lemorzsolódás. Jézus Krisztus a pásztor, aki nem hagyta magára a nyáját, hanem még a halálból is visszatért, hogy az övéivel lehessen, hogy vállalja a pásztor felelősségét és elvezesse juhait az életre.

A juhait, akiknek ezen az úton feltétlenül meg kell bízniuk benne! Ez a kulcsa ennek az ember felől nézve és a legproblémásabb része is, főleg az utóbbi évtizedekben, mert ma magától senki, mi sem akarunk juhok lenni egy nagy nyájban. Hiszen ma mindenkinek, fiatalnak, középkorúnak és idősnek azt mondják, hogy legyen más, mint a többi. Legyen különleges, ne menjen a többiekkel, hanem mutassa meg magát, akarjon ő lenni a pásztor és ne csak juh. De milyen gyenge az ember ahhoz, hogy önmagától úgy legyen a másik pásztor, mint Jézus Krisztus!

A mai világ fel akarja oldani azt az ellentétet, ami a lét és az elmúlás között feszül azzal, hogy azt hazudja, hogy a földi örömeiben, az egyéni kiteljesedésben és a mindenáron való szerzésben, az önérdek minden pillanatban történő érvényesítésében elkerülhető, de legalábbis elmismásolható az elmúlás ténye és az ettől való félelem.

Sokszor hallhatjuk manapság, hogy a nyugati civilizáció bukásának lehetünk tanúi. Magyarazzák ezt jobbról és balról is, csak éppen nem értik vagy nem mondják ki a lényegét. Nem az erkölcstelenség, a globalizáció, a nemzettudat hiánya vagy a kultúrkeresztynység hanyatlása - aminek nem sok köze van a keresztény hit lényegéhez -, miatt fog elbukni a nyugati civilizáció, hanem azért mert elvesztettük a teljesség, a távlatban való látás képességét és mindenki csak a pillanatnyi túlélésre hajt, a megúszásra, a rövid távú haszonszerzésre, az emberi kapcsolatokkal járó kellemetlenségek elkerülésére.

Összefoglalva azt mondhatjuk, hogy mindenki csak magával van elfoglalva. Ha lesz az úgynevezett nyugati civilizációnak bukása, akkor annak ez lesz az oka. És ez nem

szemrehányás, nem az a gondolat áll mögötte, hogy én majd megfejem a világ nagy igazságait és előre megmondom Európa jövőjét, hanem ennek a nyomorúságára szeretném felhívni a figyelmet, mert egyre többször érzem magamon és másokon is, hogy a pillanathoz való ragaszkodás megöli az embert.

Mert amikor elvesztjük a látóterünkől Jézust, a pásztorunkat és meginog a belé vetett elvileg feltétlen bizalom, akkor végzetesnek tűnően szenvedünk emberi dolgok miatt, akkor az életünk értékességét mindig valami olyan földi dolog viszonyához mérjük, ami az Isten távlatában lényegtelen. Valaminek az elvesztéséhez, a megszerzéséhez, a szerzés kényszeréhez, félelmekhez, feltételezésekhez és mindenféle emberi dologhoz. Mennyi szenvedés van, még a hívők között is amiatt, hogy életük értelmét emberi dolgokhoz kötik, hogy nem látnak túl a pillanaton és azt hiszik, hogy saját kezükben van az életük vagy mindent nekik kell megharcolniuk.

A mai örömhír éppen az, hogy a békeesség Istene kihozta a halálból Jézust, a juhok nagy pásztorát és így fenntartja az örök szövetséget, amiben az ember, minden történés felett, bízhat az Úrban, és követheti őt. Minden, ami mi vagyunk, benne van ebben az örök szövetségben és örök életben, mi is ennek a teljességnek a részei vagyunk, mert őseink hitéhez csatlakozhatunk, és ezt adhatjuk tovább utódainknak. Mégpedig abban a reményben, hogy az egész, mindennek a végén, a totális elmúlásban és a totális megújulásban összeáll egésszé és mindannyian együtt lehetünk a nagy Istentiszteleten, közösségben azokkal, akikkel egyek vagyunk a hitben és az Istennel, akinek örök szövetsége és örök ígérete beteljesül ebben. Manapság olyan nagy reményünk van itt a földön Jézus Krisztusban, annyi mindent várunk tőle, de sokszor úgy érzem, hogy attól, hogy eggyé váljunk vele, félünk.

Félünk, sokszor még az egyházban is attól, ha el kell engedni a gyeplőt és rá kell hagyni Jézus Krisztusra. Pedig az egyházban eredetileg minden adott, hogy a vele való egységet megéljük, hogy eljussunk arra a megtapasztalásra, amit Ágoston olyan szépen kifejez. *„Kívánjunk egymásnak boldogságot és adjunk hálát, hogy nemcsak keresztények, de Krisztus lettünk.”* Kálvin is megvallja ezt: *„Krisztusban úgy kapcsolódik egymáshoz Isten valamennyi kiválasztottja, hogy mivel egyetlen főtől függenek, egy testté is olvadnak össze, és illő rendben összeszerkesztve ugyanazon test tagjai lesznek; mert valósággal eggyé lesznek azok, akik Isten ugyanazon Lelke által egy hitben, reményben és szeretetben élnek, hiszen nemcsak az örök élet egyazon örökségére kaptak elhívást, hanem az egy Istenben és*

Krisztusban való részesedésre is.” Továbbá: „hitünkkel nem a távollévő Krisztust ragadjuk meg, hanem azt, aki egyesül velünk, hogy ő a mi fejünk, mi pedig az ő tagjai legyünk.”

Ennek a megélésére szolgálnak sákramentumaink, a keresztség és az úrvacsora és ezért kell komolyan venni őket. A keresztség annak a látható jele, hogy felnőttként vagy gyermekként, tagjaivá lettünk annak a nyájnak, amiről eddig beszéltem, amiben nyilvánvalóvá lesz a Krisztus követése.

A keresztség, a bűntől való megmosatás fürdője felszabadít minket arra, hogy szabad lelkiismerettel kövessük a juhok nagy pásztorát Isten örök közösségében abban a teljességben, aminek célja és értelme az örök istentiszteletben való részesedés, azaz a boldogság megélése. A keresztségben *„úgy egyesülünk magával Krisztussal, hogy minden áldásának részeseivé válunk.”* – mondja Kálvin.

Az úrvacsora pedig minden keresztyén cselekedet kiindulópontja ugyanannak az egyesülésnek az alapján, amit a keresztséggel kapcsolatban mondtam: *„Aki részesedik benne, az Krisztusnak a része lesz. Ebben a sákramentumban az ember magától Istentől veszi biztos jelét annak, hogy ő egyesült Krisztussal és az Ő szentjeivel és minden dolguk közös. Krisztus szenvedése és élete az övé, ugyanúgy ahogy a szentek élete és szenvedése is.”* Mondja Luther. Vagy, ahogy ismert énekünkben énekeljük: *„Ez egyszerű vendégségben Krisztussal egyesülünk”*. A kenyér megtörése és közös vétele, az ivás az egy kehelyből a Krisztusban való részesedés szimbóluma. Megmutatja azt a szeretetet, amit kapott a hívő és amit tovább kell adnia. Így leszünk készségessé minden jóra, így ismerjük fel és tudjuk cselekedni Isten akaratát.

Jézus Krisztus a juhok nagy pásztor, aki él, hogy mi ne legyünk vezető nélkül és az egyház az általa adott szeretet helye, ahol megélhetjük a Vele való egységünket és azt tovább is adhatjuk egymásnak és a világnak. Higgyétek el hogy, minden, ami itt a földön, ebben az egyházban történik velünk, az az örök életre mutat és mindennek csak erre nézve van értelme. Minden jó cselekedet, amit megteszünk, minden szeretet, amit adunk vagy kapunk, minden igaz szó ami kijön a számon, minden empátia, minden darab kenyér amit megosztunk azt mutatja meg, hogy milyen lesz a nagy Istentisztelet. Képzeljük el egy olyan boldog pillanatunkat, amikor sikerült megélnünk az isteni szeretetet. Ilyen lesz az örök istentisztelet. Boldogok, akik hivatalosak a bárány menyegzőjének vacsorájára, ahogy a jelenések könyve mondja. Ámen

Papi ima: *Szentháromság Istenünk! Hálát adunk neked kegyelmedért, amiért nem hagytál magunkra minket és feltámasztottad, a halálból a mi Urunkat Jézus Krisztust, hogy mi ne maradjunk pásztor nélkül és követhessük őt. Istenünk, add, hogy le tudjuk vetkőzni akaratunkat, hogy ne gátoljon minket emberi mivoltunk abban, hogy a tied legyünk. Sőt, inkább kérünk, hatolj be te akaratunkba és bontsd le falait, pecsételj el magadnak nap, mint nap.*

Világ megváltója Jézus Krisztus! Könyörgünk, hogy légy eggyé velünk és mutasd meg szeretetedet nekünk. Légy eggyé velünk, hogy minden, ami a tiéd, a kegyelem, a szeretet, a szentség, az igazság a miénk lehessen és minden, ami a miénk, a bűn, a rossz, az igazságtalanság a Tiéd, mert te el tudod hordozni ezeket. Hálát adunk ma anyaszentegyházadért, melynek mi is a tagjai vagyunk és ami a te szereteted megélésének helye.

*Kérünk, tartsd meg és vezesd az örökkévalóság felé. Könyörgünk ma is a betegekért és a szenvedőkért. Te erősítsd őket és légy kegyelmes hozzájuk. Könyörgünk a hűtlenekért. Vezesd vissza őket a te utadra. Könyörgünk a gyászolókért enyhítsd fájdalmukat és mutasd meg az egészset számukra, melyben a halál mellett ott a feltámadás. Legyen így. **Ámen***

PÜNKÖSDI ÜNNEPKÖR
2023–2024

AZ ÚR NAPJA AZ ÉN NAPOM
Fehér Norbert (Debrecen–DRKG)

Lekció: ApCsel 2,1–5; 14–21

Imádság:

„Jójj, Szentlélek Isten, jójj, s áraszd ki a mennyekből fényességed sugarát!
Jójj, ki árvák atyja vagy, jójj, ki szívek lángja vagy, ajándékos jóbarát!
Jójj áldott vigasztalás, drága vendég, lelki társ, legédesebb enyhülés:
fáradtságra nyugalom, hőség ellen oltalom, zokogásban könnyűlés.
Jójj és töltsd be híveid legtitkosabb szíveit, boldogító égi tűz!
Semmi, semmi nélkülöd az emberben nem lehet, semmi tiszta, semmi szűz.

Mosd, amit a szenny belep, öntözd, ami eleped, seb fájását csillapítsd;
ami dermedt, élesztgesd, ami fagyos, melengesd, ami hibás, igazítsd!
Benned minden bizalom! Osszad, osszad pazaron, hét szent kegyelmedet!
*Jónak adj jutalmazást, Üdvösséges elmúlást, és örökös örömed! **Ámen***
(Veni Sancte Spiritus – himnusz a 11. századból)

Textus: Jóel 3,1–2

„Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok látomásokat látnak. Még a szolgálókra és a szolgálókra is kitöltöm lelkemet abban az időben.”

Bevezetés

Vasárnap van. Ahogy régen mondták reformátor eleink: Úrnapja.

Mai pünkösti ünnepi istentiszteletünk alapigéje az Úr napjáról szól.

Mennyire sokféleképpen gondolkoztak régen és gondolkozunk ma az Úr napjáról. Az Ószövetségben említésre kerül, mint az eljövendő aranykor első napja, amely boldog és örömteli nap lesz, de ugyanakkor megjelenik úgy is, mint a sötétség napja, amikor a kegyelmes Isten másik oldaláról is megismerteti magát: haragját tölti ki az emberekre. Egy dologban egyeznek az ószövetségi leírások, mégpedig abban, hogy az Úr napján jelen lesz Isten, akár haraggal, akár

kegyelemmel. És jelenléte nem csak egyesek számára lesz nyilvánvaló, hanem mindenki tudni fogja, hogy jelen van Isten

Az Újszövetségben már kibővül és megváltozik az Úr napjának jelentés tartalma. Ugyanis mivel Jézusban beteljesedtek a messiásra vonatkozó ígérek, általa Isten volt jelen. Jézus feltámadásának napját kezdték görög terminussal az Úr napjának nevezni, amely a zsidó hét első napja, a mai vasárnap. E nap hajnalán gyűltek össze az őskeresztények imádkozni, dicséretet mondani, részesedni az eucharistiában. E nap szentsége az emberek szemében az eltelt közel kétezer esztendőben sokat kopott. Vasárnap lett, semmit tevés napja, kirándulások napja, szórakozások napja, pihenés napja, gazdag ebédek napja. Az *Úr napja* birtokos szerkezetből a birtok megmaradt, azonban a birtokost kiűtötték helyéről sok ember életében...

Ma pünkösd reggelén vizsgáljuk meg, hogy a mi vasárnapunk, a mi vasárnapjaink, vajon mennyire az Úré! Próbáljuk megtalálni azt az utat, amelyen a Lélek által teljesen az Úré lehet az Úr napja!

Az Úr napján minden ember Lélekkel telik meg

Isten jelenléte a legfőbb jellemzője az Úr napjának. Isten azonban nem jelenik meg az embernek színről színre, mert azt az ember nem tudná elviselni. Emlékezzünk csak az Ábrahámval való szövetségekötésre, amikor Isten nem engedte a patriarchának, hogy szemtől-szembe lássa! Hogyan lehet jelen Isten, ha nem test szerint, tehetjük fel a kérdést. Isten jelenléte Lelke által történik. Tehát nem fizikailag van jelen, hanem Szentlelke által. Így volt jelen Isten a bírák korában, a próféták életében. És így volt jelen a jóeli prófécia beteljesedésekor az első pünkösd napján.

Az Úr napján jelen van a Szentlélek és nem is akárhogyan. Mert Isten Lelke nem csak lebeg a levegőben, hanem az emberekre töltetik ki. Jóel egyenesen azt írja, hogy minden emberre. Ha szó szerint akarjuk lefordítani a *minden ember-t*, akkor *minden testet* kell fordítanunk. Test, amely ugyan Isten által adott léleknek köszönheti az életét, megtelik Szentlélekkel. A test, amely az állatvilághoz köti az embert, ami ösztönöknek, vágyaknak a fészke. Az emberi testiség, a vágyak, az indulatok az Úr napján a Lélek által meg nem esznek.

Azt írja Jóel, hogy minden ember megtelik Lélekkel. Az egyéni inspirációk, a mennyei lélegzetvételek tehát egykor majd kiteljesednek minden emberre. Erről az üdvörtörténeti vonulatról tesz bizonyosságot a Szentírás kezdve az emberi óhajjal

„Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR!” (4Móz 11, 29) A Lélek újjáteremtő bizonyosságán keresztül „Ha kiárasztod lelkedet, új teremtmények keletkeznek, és megújítod a termőföld felszínét.” (Zsolt 104,30) egészen alapigénkig, amely egy úgynevezett „eszkatológiai formulával” kezdődik, jelezve azt, hogy mindez a végidőkben fog beteljesedni: „Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre” (Jóel 3, 1). Pünkösöd ennek a vonulatnak a mérföldköve. Azonban az Úr napja nem korlátozódik csak pünkösdre, hanem mi is megélhetjük a pünkösdi csodát. A Lélek a mi életünkre és testünkre is kitölthető.

Az Úr napján a Lélek munkálkodik bennünk

Isten Lelke nem tétova, hanem látható módon munkálkodik. Hajlamosak vagyunk arra, hogy azt higgyük, hogy ami a Lélekkel kapcsolatos az nemcsak láthatatlan, hanem tehetetlen. A mai anyagi dolgokra figyelő kor embere könnyen azt hiszi, hogy a Lélek egy megfoghatatlan, tehetetlen valami, hogy a Lélek csak sugalmaz, csak inspirál, és egyáltalán nem tesz semmi lényegeset. Nos az ilyen embereknek kell felolvasni az első pünkösöd történetét, amely arról győz meg bennünket, hogy a Lélek nagyon is hathatósan tud munkálkodni, amellet, hogy gyakran valóban csak egy szelíd hangként szólal meg.

Pünkösdkor úgy érezzük, hogy a világ fundamentuma nem az atomok és különböző elemi részecskék rendjére épül, hanem valami teljesen másra. Az Úr napján érezzük, hogy a Lélek képes teremteni, akár a semmiből is. Az Úr napján jelen van Isten Lelke, ahogy a teremtés hajnalán is jelen volt a Lélek. Ily módon érezzük, hogy ez egy nagyon fontos nap. Ahogy a teremtéskor valami teljesen új kezdődött az Úr napján is valami új kezdődik. Pünkösödöt szokás az Egyház születésnapjának nevezni.

Mert mi is történt? Vizsgáljuk meg az eseményeket történéssz szemmel! Adva van egy ókori csodarabbi, aki korától teljesen elütött abban, hogy relativizált minden vallási előírást, és az egyedüli üdvözlő tényként az Istenbe vetett hitet hirdette. Azonban nem volt hosszú életű, mert renitens magatartása a társadalom felsőbb rétegeit irritálta. Harminchárom éves korában kivégezték. Volt néhány tanítványa galileai parasztok, halászok, de a kivégzéskor mindenki elhagyta. Ugyan milyen sorsa lehet egy ilyen kis palesztinai szektának emberi szemmel nézve? Semmi különös, pár év vegetálás és elfeledés. Azonban nem ez történt, hanem több ezer megtérő, egész zsidó és pogány közösségek keresztyénné válása és néhány száz év múlva a birodalom hivatalos vallása. Mindennek a kezdete Pünkösöd, az Úr napja, amikor a Lélek munkálkodott és lehet, hogy a helyszínen csak

hangos szóval nyelveken szóló keresztyéneket lehetett látni, Péter világosan elmagyarázza, hogy ez az újjáteremtés hajnala.

Nagyon fontos még azt is észrevennünk, hogy a Lélek nem úgy munkálkodik, mint egy gép, mint egy objektív erő. Nem, a Lélek az emberben munkálkodik, az ember által. Így lesz a Lélek szubjektív erővé, legjobban az érzi, aki által munkálkodik. Mik is ezek a munkák? Prófécia, álom és látomás. Ha e három közül kettőt komolyan veszünk manapság, akkor bizonyosan bolondnak néznek bennünket az emberek. Hiszen nem férnek össze mai racionális világunkkal ezek a nagyon is irracionális dolgok. Pedig erre épül a Szentírás, álmokra, látomásokra, próféciaakra. Isten ilyen módon kopogtat életünk ajtaján, Lelke így munkálkodik bennünk. És lehet, hogy egy álmot könnyebben elfelejtünk, mint egy látványelemekkel teletűzdelt mozifilmet.

Nem véletlenül van ez így, mert Isten azoknak adja meg a megértést, akinek van füle, azaz meg akarja érteni a dolgokat. Isten azt az embert engedi be a mennyországba, aki be akar jutni. Ugyanis aki az első pünkösdi nyelveken szólóira azt mondta, hogy részegek, az valójában nem akart közelebb jutni az eseményekhez, csak egy racionálisnak tűnő magyarázattal lerendezte az egészet.

Az Úr napján a Lélek új látásokat ad

Az ószövetségi időkben megvalósuló, pünkösdkor kiszélesedő Úr napja manapság is megvalósulhat, és meg is valósul. Az egyik jele a Léleknek, hogy új látásokat ad. Először is meglátjuk, hogy milyenek vagyunk mi magunk. Meglátjuk a bűnöket, mindazt, amit eddig nem vettünk észre, mert talán nem a szív szerinti indulat volt fontos a számunkra. Meglátjuk azt is, hogy Isten milyen ajándékokat adott az életünkben, milyen tulajdonságaink vannak. És ez nem azért történik, hogy saját jó tulajdonságaink fényében sütkérezzünk, hanem azért, hogy használjuk ezeket a tulajdonságokat. Jobban mondva a Lélek használja általunk. A Lélektől átitatott emberek mindig tudják, hogy mi a feladatuk. Ahogyan az Apostolok Cselekedeteiben mindig arról olvasunk, hogy a Szentlélek feladatot ad, úgy a mi életünkben is így működik Isten Lelke. A Lélek feladattal bíz meg bennünket.

Ilyen feladat első soron az, hogy lássuk meg a másik embert. Hiszen az Úr napján nem csak a társadalmilag elismert ember részesedik áldásban, hanem mindenki. A szolga is. Ennek ad hangsúlyt Jólé: a minden ember nem csak a férfiakat jelenti, – ahogyan hajlamosak voltak gondolkozni az ókori emberek –

hanem jelenti a tárgy szintjén kezelt rabszolgát is. A Lélek megláttatja tehát a másik embert. Ezt tanította Jézus is: lássuk meg az embert, lássuk meg felebarátunkat, lássuk meg az emberünket.

Befejezés

Jóel tehát az Úr napjáról jövendölt, amely az első Pünkösdkor beteljesedett. Azonban hitünk, reménységünk és tapasztalatunk van afelől, hogy ma is beteljesedik. Ha ez megtörténik, csak akkor lehet hiteles ünneplésünk. Ha ez megtörténik, akkor a médiával és a legtöbb ember közvélekedésével ellentétben, tudunk mit kezdeni a pünkösddel. Nem csak magyarázkodunk, hanem a Lélek hatására megértjük Isten irracionálisnak tűnő üzenetét, meglátjuk feladatunkat és feladatunk tárgyát, a másik embert. Ily módon napjaink valóban az Úréi lesznek, az Úrnapja valóban a Lélek napja lesz, amely egykor egy globális pünkösddé szélesedik. Addig is ne szűnjünk meg kérni Isten Lelkét, hogy mi is részesei lehessünk ennek a végső pünkösdeknek. Ámen.

Imádság:

Mennyei Atyánk Jézus Krisztus által! Az ünnepek és a mai pünkösöd által átéljük a messzeség és a közelség érzését egyaránt. Messzinek tűnhet mindaz, ami az első pünkösdkor történt. Messze van időben, hiszen egy teljesen más korban élünk. Messze van térben, több ezer kilométerre. Messze van abban a tekintetben is, hogy a mai ember életét – benne a mi életünket is – nem a Lélek hanem legtöbbször valami más itatja át, valami kevésbé magasztos valami sokkal alacsonyabb rendű. Hálát adunk mindazonáltal azért, hogy e messzeség a mai alkalommal ezen az ünnepi istentiszteleten közelséggé válhatott. A te jelenléted nem egy távoli dolog, hanem karnyújtásnyira van tőlünk. Te a lehető legközelebb akarsz jönni a Szentlélek által a mi lényünk középpontjához. Mi is hívunk, ahogy az istentisztelet elején is tettük: Jőjj, Szentlélek Isten, jőjj, s áraszd ki a mennyekből fényességed sugarát!

*Jőjj életünkbe, hogy mindig közellévőségedet megtapasztaljuk naponként! Így formáld, emeld, nemesítsd életünket, még akkor is, ha bajok nyomorúságok és kísértések veszik azt körbe! Lehelj életet, és új életet közösségeinkbe, családjainkba, gyülekezeteinkbe! Add, hogy veled eltöltezve, minél inkább éleledjen lelki látásunk! Így vezesd életünket olyan úton, amely a végső hazaérkezésben találja meg a célját! **Ámen.***

HOGYAN MUNKÁLKODIK A LÉLEK?

Bertha Zoltán (Debrecen–DRKDG)

Lekció: ApCsel 15,22–28

Előíma: Teremtő Istenünk!

Te gondviselőként nem hagytad magadra ezt a világot, s benne az embert. Elküldted egyszülött Fiadat, aki emberré lett és megváltott bennünket. S miután küldetését betöltötte, elküldted önmagadból a Lelket, hogy velünk légy általa. Téged ünneplünk ma, neked hódolunk. És téged kérünk, igéd által szólíts meg minket, emelj fel magadhoz, hogy senki ne úgy távozzunk ma innen, ahogyan érkezett. Gyarapítsd és igazítsd életünket azzal az ajándékkal, amit te elkészítettél nekünk! Ámen!

TEXTUS: ApCsel 10,44–48

„Míg ezeket a szavakat mondta Péter, leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az igét. És elámultak a zsidók közül való hívők, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka. Hallották ugyanis, amint nyelveken szóltak, és magasztalták az Istent. Akkor megszólalt Péter: Vajon megtagadhatja-e a vizet valaki ezektől, hogy megkeresztelkedjenek, akik ugyanúgy vették a Szentlelket, mint mi? És úgy rendelkezett, hogy keresztelkedjenek meg a Jézus Krisztus nevében. Ők pedig kérték, hogy maradjon náluk néhány napig.”

Kedves Testvérek!

Istennek hála együtt ünnepelhetünk. Együtt vehet(t)ünk úrvacsorát, együtt énekelhetünk, imádkozhatunk. És ahogy szokták mondani, mindez nem jöhetett volna létre, ha nincs a Szentlélek, akit az ember ajándékol kapott. Az ő eljövételét ünnepeljük. Az Isten Jézusban testet öltve jött el közénk, a Lélekben pedig egy olyan formában, ami nincs helyhez, időhöz, fizikai korlátokhoz kötve, aki által az Isten közvetlen, személyes kapcsolatba kerülhet mindenki. Krisztus

áthidalta az Isten és ember közötti szakadékot, a bűn miatti Istentől való elválasztottságot feloldotta. És ennek eredményeképpen a Szentlélek által az Isten visszatért az ember mindennapi életébe. Ezt az eseményt ünnepeljük. De ünnepeljük és nem emlékezünk, mint valami egyszeri eseményre. Sok világi ünnepnap valamire visszaemlékezés. Bátrak voltak őseink, harcoltak a hazáért, nagy dolgokat tettek, de mindez régen volt. És ebből kevés következik közvetlenül, egyenesen ránk nézve. Ettől nem leszünk mi is hazafiak, bátrak.

A keresztyén ünnepeink ezért különböznek minden mástól. Mert az Isten ma is Isten. Az ő ajándékai ma is ajándékok. És valóság a Szentlélek Isten közöttünk. Ezt is meg kellett tanulnia Péternek, aki megtapasztalta, hogy míg ő prédikált egy pogány családnak, Kornéliuszéknak *„leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az ígét. És elámultak a zsidók közül való hívők, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka.”*

De vajon miből ismerték fel? Mert lángnyelvekről, szélzúgásról itt nem olvasunk. Hogyan jelenik meg a Szentlélek? És hogyan jelenik meg ma?

Két igeszakaszt olvastunk, mindkét szakaszban a Szentlélek cselekvő, ható erejét láttuk. A Szentlélek tesz valamit az emberrel, amire az ember reagál. Csupán e két igeszakasz és a jól ismert első pünködsi események által a Szentlelket így jellemezhetjük: Többé tesz, mint ami voltál, képessé tesz arra, amire nem voltál. Ezeket különböző módokon teheti.

– Történhet akár csoda – valami, amire nincs képessége az embernek. Az első pünkösdkor és ebben a történetben is, ez a nyelveken szólás

– Segíthet úgy, hogy valami olyat tegyél, vagy szólj, amit nem határoztál el korábban, képes lettél volna rá, de eddig nem volt szándékodban ilyet tenni. Kornéliuszék őszinte szívvel magasztalták Istent. Ezek által ismerték fel Péterék a Lélek munkáját. Aki bennük is munkálkodott, és ebből következik, hogy a Szentlélek

– Segíthet valami fontos dolog megértésében, döntéshozatalban. Ilyen volt a pogányok megtérése, és az, hogy Péterék minden előítéletük ellenére megkeresztelték őket.

Amikor a Szentlélek ilyen különleges módokon érint meg, az sokszor akár azonnal, van, hogy később, de érezhető! Nem véletlenül hivatkoznak a lekción

az apostolok, a textusban Péterék arra, hogy érzik a Szentlélek akaratát. Milyen ez a megérzés? Ahogy olvastuk: szinte felkiáltanak az apostoli küldöttség tagjai látva a pogányok megtérését, azaz, hogy a Szentlélek őket is betöltötte: *„Vajon megtagadhatja-e a vizet valaki ezektől, hogy megkeresztelkedjenek, akik ugyanúgy vették a Szentlelket, mint mi?”*

Ismerős lehet ez az érzés. Olyan ez, mint amikor valami hirtelen a helyére kerül. Egy „aha-élmény”. Ha valaki még sosem találkozott a Szentlélekkel, akkor talán úgy lehet példázni, mint az érzés, amikor először sikerül a biciklivel úgy elindulni és megállni, hogy nem esünk el, és megtapasztaljuk a kínszenvedős egyensúlyozás és a valódi biciklizés közti különbséget. Mint amikor nem csak kapálózik az ember a vízben, hanem összeállnak a mozdulatok és úszik. Amikor a gyermek rájön, hogy hogy épül fel a tízes számrendszer. Az „aha élmény”. A felismerés érzékelhető pillanata.

Ilyen, amikor a Lélek erővel, cselekvő módon munkálkodik az emberben belül. Amikor valami többre vagyok képes, mint amit a képességeim lehetővé tennének. Amikor valami olyat teszek, ami nem az én akaratom volt, amikor jó döntést tudok hozni egy nehéz helyzetben. Ez a bennünk élő Szentlélek munkája lehet. Ez történt az első pünkösdkor, amikor a tanítványok nem csak bátorságot kaptak, hanem mindenki értette a saját nyelvén őket. És nem csak ésszel, hanem szívvel is megértették a szavakat és megtértek, megkeresztelkedtek. Csoda, akarat, döntés hármasa. Péter és Kornéliusz történetében is ott a természetfeletti a látomásokban, az akarat megváltoztatása Péterben, akinek fel kell ismerni, hogy Isten a pogányokhoz is szól. És a döntés a megtérésben Kornéliuszék részéről és Péterék részéről abban, hogy megkeresztelik őket.

De a felismerés élménye mellett mindenképp szükséges az emberi reakció. A Szentlélek nem helyettünk cselekszik, nem helyettünk dönt, hanem hív, indít ezekre. A kérdés, hogy mi erre a válaszunk.

Ezt olvastuk: *„elámultak a zsidók közül való hívők, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka.”* De az elámulás után rögtön jött az engedelmisség: *„Vajon megtagadhatja-e a vizet valaki ezektől, hogy megkeresztelkedjenek, akik ugyanúgy vették a Szentlelket, mint mi? És úgy rendelkezett, hogy keresztelkedjenek meg a Jézus Krisztus nevében.”*

És a lekióban is egy ilyen a Szentlélekkel közösen meghozott döntésről olvasunk, amiben arról határoznak, hogy nem tesznek a pogányokra felesleges külsőségeket, terheket. Ezt mondták: „*jónak látta a Szentlélek ÉS MI IS*” hogy ne tegyünk rátok több terhet a szükségesnél.

A Lélek tehát vezetni szeretne. De hiába mutatja a helyes utat, ha az ember nem engedelmeskedik. Ezért jó, ha nem vitapartnerként tekintünk rá. Péter ezek előtt az események előtt még vitába szállt Istennel, amikor a látomásban meg kellett volna értenie, hogy amit az ember tisztátalannak mond, azt Isten tisztává teheti. De itt, amikor megtapasztalja a Lélek munkáját, már nem vitatkozik

Ajándék, amikor ilyen élményt élünk át. És kimaradunk az áldásokból, ha ellenkezőnk. Mert nem tudhatjuk mikor élünk át hasonlót. A felolvasott történet megmutatja Kornéliusz, a pogány, de tiszteletre méltó életet élő, Istent kereső ember és egész háza népe kapcsán Péter, a zsidókeresztény apostol és a mi számunkra is, hogy bár alkalmasnak kell lenni arra, hogy a Lélek munkálkodhasson bennünk, de a Szentlelket kapni semmiképpen sem érdem, hanem a felettünk álló esemény.

De akkor, ha nem rajtunk múlik, várjuk a sültgalambot??? Mi történt az első pünkösdkor? A tömegben összecsdülő emberek nem tettek semmit, nem készültek előre, mégis kapták a Szentlélek ajándékát. Hiszen megértették Isten szavát, megbánták bűneiket, megtértek, megkeresztelkedtek. Mindez a Lélek által történt, akit ők ajándékba kaptak, mint a sült galambot. De amikor részesei voltak a csodának, voltak, akik ebben engedelmeskedtek és voltak, akik csak kekeckedtek. Ők valószínűleg nem is jutottak el a megtérésig.

Kornéliusz egy kegyes, kedves, jóra való ember volt. De sok ilyen van. Mégis kapta a Szentlélek ajándékát, akit ő nem ismert, nem tudta, mit várjon. Mert nyitott volt rá, engedelmes volt. A Lélek váratlansága és az engedelmesség együtt működik.

De végső soron a Lélek, Jézus példája szerint olyan, mint a szél: „*A szél fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy*”. Hívhatjuk a Szentlelket, de érkezése nem a mi akaratunk, küszködésünk, kierőszakolásunk eredménye. És ebben a váratlanságban valami nagyon nagy reménység van.

Mégpedig az, hogy soha nem lehet lemondani arról, hogy ne történhetne valami csodálatos. Mert a Lélek munkája nem az emberi tervek, előírások,

elvárások, előítéletek és tapasztalatok alapján működik. Nem csak a szentek, az arra általunk méltónak tartott kiváltságosok élhetik át a vele való találkozást.

Az első pünkösdkor hány olyan ember is lehetett ott a messziről jöttek mellett, aki ott volt Jézus idejében, akár láthatta, ismerhette, mégsem tért meg korábban?! Mégsem vált soha vissza nem térő alkalmammá, az a régi időszak.

Kornéliusz sosem lehetett a hívő zsidó közösség tagja. Nem zsidó származásúként nem volt esélye, lehetősége erre. Most megkapja a legtöbbet, a teljes életet. Közvetlen kapcsolatba kerül Istennel.

Egy kisgyermek kereszttelésekor óriási öröm, hogy a családja már helyette engedelmesen felel az isteni hívó szóra. És egy egészen apró kicsinél még nem sokmindentre lehet azt mondani, hogy ő már lemaradt róla, de lesz majd, amikor iskolát, hangszert, egyebeket kell választani és nem lehet többet vagy végtelen számút. És minden ember életében jönnek az örökre elszalasztott lehetőségek. Vannak földi kincsek, amiket sosem tudunk pótolni, ha elvesztettük.

De az Istennel való kapcsolatban nincs ilyen. Egy pillanat elszaladhat, egy élmény elveszhet, de az Istennel való kapcsolat teljes lesz, ha a Lélek megtalál. Mindegy, hogy valaki gyerek vagy felnőtt, férfi vagy nő, mindegy milyen nemzetiségű, mindegy milyen idős. Ha a Lélek betölt, pontosan ugyanazt kapod, mint amit más, akivel ez megtörténik. Istent!!! És általa teljes lesz az életed. Általa megérzed, hogy nem hiányzik semmi más már az életedből, aminek hiánya ne lenne elviselhetetlen. Ünnepi pillanatokat élhetsz át általa. Mert az örök élet fényébe kerül minden. Kornéliusz is ez tapasztalta, így akart ünnepelni, amikor marasztalta a küldötteket.

Sokszor Isten végzi el már ezt az előkészítő munkát is. Péter és Kornéliusz történetében ezt látjuk, ahogy Isten mindent szépen pontosan előkészít, hogy a zsidó apostol képes legyen elfogadni a pogány ember megtérését. De nekünk figyelni kell erre az előkészítő munkára és arra, amikor megtörténik a csoda.

Legyünk készen a Szentlélek érkezéseire. Mert ő át tudja formálni életünket, velünk, általunk csodákat tesz, segít, hogy bátorodjunk, elszánjuk magunkat, felismerésekre jussunk el. És segít döntéseket meghozni. Többé tesz, mint akik önmagunktól vagyunk, hogy tudjunk az üdvösség útján járni.

Így legyen! Ámen!

Utóima: *Kegyelmes Istenünk! Magasztalunk téged nem csak áldásaidért, nem csak azokért az ajándékokért, amelyeket különleges élményekként tapasztalunk, hanem állandóan körülvevő szeretetedért, a Földön is velünk levő Istenért, a Szentlélek ajándékáért!*

Köszönjük, hogy életünk felett őrködsz, gondunkat viseled és javunkat akarod.

És hálát adunk, hogy megszólítasz. Szeretnénk szavadra, sugallataidra hallgatni, téged követni, neked engedelmesen élni.

És kérünk, adj olyan megtapasztalásokat, amelyek megerősítik a veled való kapcsolatunkat és hitünket. Adj csodákat, adj bátorítást a jó cselekedetekhez, adj szavakat a szánkba és vezess helyes döntésekre!

Szólíts meg Lelked által sokakat. Adj megtéréseket, adj ébredéseket. De mindez a te szándékaid szerint és ne a mi akaratunk, erőnk szerint történjen.

*Köszönjük, hogy a hétvégén ünnepelhetünk. Köszönjük, hogy valódi közösségben lehetünk egymással. Maradj mindig velünk és építsd bennünk a szeretetet, hogy a te dicsőségedre élhessünk! **Ámen!***

HITBEN MARADNI BÁTRAN
Bertha Zoltán (Debrecen–DRKDG)

Lekció: 2Tim 1, 1–14

Előima: *Urunk, Istenünk, köszönjük, hogy megadtad nekünk, hogy újra együtt ünnepeljünk, örvendezhessünk. Hogy együtt lehet(t)ünk az Úrvacsora közösségében is.*

Hisszük, hogy Szentlelked ereje ma is közöttünk, s ha őszintén kérjük bennünk is jelen van. Hisszük, hogy ereje által mi is megújulhatunk, ezért könyörgünk most hozzád, áraszd ki ránk azt az erőt, Lelket, amelyet ígértél nekünk.

Újíts meg ma is Igéd által, légy és maradj közöttünk! Ámen!

TEXTUS: 2Tim 1,5–8

⁵Eszembe jutott ugyanis a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóiszban és anyádban, Eunikében lakott, de meg vagyok győződve arról, hogy benned is megvan. ⁶Ezért emlékeztetlek téged, hogy éleszd fel magadban Isten kegyelmi ajándékának tüzeit, amely kézzátételem által van benned. ⁷Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.

⁸Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt, se engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliumért, Isten ereje által.

Kedves Testvérek!

Pál apostol utolsó ismert levelének kezdetét olvashattuk együtt, melyet a római börtönből írt. Halálát várva, sok mindennel a háta mögött. És mégis hálát ad. Mégis küzd a levelével, bár nem a szabadulásért, hanem a feladatainak teljesítéséért. Még ott is szolgál azzal, hogy az övéért könyörög, feléjük fordul, hozzájuk szól. S hogy miért képes erre, az kiderül, ha elolvassuk, hogy miről is ír.

A legfontosabb üzenete Timóteus, az ő fiatal segítője, utódja számára, hogy erősítse a kapott kegyelmi ajándékot, a Szentlélek munkáját, ami által megőrzi az evangéliumot. Timóteus számára tehát, aki sokkal fiatalabb és tapasztalatlanabb, mint Pál, szükséges a megújulás. Mert bizony van olyan, hogy elfáradunk. Van, amikor gerjeszteni kell, ami bennünk van. Ott van, csak valamiért ellankadt. Ahogy egy házaspár, az idő múlásával azt érezheti, hogy kihűlnek az érzelmek. Pedig korábban valamiért igazán szerették egymást, és ha sem ők, sem a személyiségük nem változott meg, akkor ez ott van még bennük mélyen, csak gerjeszteni kell.

Biztosan mindannyian éreztük már, hogy elfáradtunk, kimerültünk. Még arra sem vagyunk képesek, ami addig könnyen ment. Hogy a Lélek ajándékai, amit kaptunk nem olyan intenzíven dolgoznak bennünk, mint talán először.

De mitől lankadhatnak bennünk? Egyszerűen az idő múlásával? Vagy azt látjuk, mintha hasztalan lenne, hiszen nem változik a bennünket körülvevő világ? Látva a sok romlást a világban? Vagy valaki túl sok szolgálatot vállalt, s úgy érezte, hogy nem kapott cserébe vissza? Vagy éppen túl keveset, s így kopott el? Vagy talán mások hatására, rosszállására? Egyszerűen elszürkült, megszokássá vált? Sok minden lehet. Az élet izgalmas, változatos, ha úgy tetszik hullámmzó, így a keresztyén ember élete, lelkiállapota is. Ahogy Timóteusé is. Nem automatikusan mindig kirobbanóan erős és csodás.

De tulajdonképpen miről is beszélünk? Honnan van a Lélek, s annak ajándékai? Pál arra emlékezteti lelki gyermekét, hogy kézzel átadta a kegyelmi ajándékot. Valóságosan kapta az apostol kezén keresztül. Emlékezzünk rá, hogy bár nem az apostol által, de a mi életünkben is volt kézzel átadás. Két fontos eseménynél. A keresztelezésnél és a konfirmációkor. Igaz, ott nem Pál apostol állt, de hiszem, hogy ez a két áldás sem pusztán emlékezés arra, hogy hát, régen valamikor olyan is volt, hogy ennek ereje legyen. Több ez pusztán szokásnál. Ahogy az istentiszteletek végén sem csak egy formula az áldás, amikor a lelkész felemeli a kezét. És ahogy Pál sem csak egy kötelező bevezetőnek tartotta a köszöntést: *„Kegyelem, irgalom, békesség Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól!”* Ezek nem pusztán egyszerű jókívánságok. Ha csak annak tartjuk, akkor hazamehetünk. Többek anná!!!

Ma is vannak nevezetes, fontos események, pillanatok. Az egyházban, minden ember életében, amikor áradhat a Lélek. Lehet így kapni a Szentlelket és ezt nagyon komolyan kell vennünk. Letrejöhet egy esemény, mozzanat, amihez köthető.

A másik fontos tényező, amire emlékezteti az apostol Timóteust, a családja. Az ősei, felmenői. Általuk, rajtuk keresztül, az ő hatásukra is kaphatjuk a Leleket. Timóteus elődei, a példák, akik nem csak látszat szerint éltek, hanem átadható, átörököthető életet, hívő lelkiség szerint éltek. Előttünk is vannak fontos ősök, akár a családon belül is, vagy az egyházban, nemzetben. Nem felejthetjük őket, mert tőlük kaptuk, amiben élünk!

Pál is fiának mondja őt, maga is tanítója, elődje. Nem munkatársának, vagy segítőjének nevezi, hanem szeretett fiának. Mintha családtagok lennének. Mert nagyon fontos háttér a család, hogy ott hogyan élnek. Ha egy családban nem szeretnek valamit, egy kisgyerek iskolás koráig nem nagyon fog tudni arról a dologról, hogy mi is az. De amiről hall, az az élete része lesz. Annyi mindent örökölnék az utódok és nem a gének, hanem a minta miatt. S ez mindennel így van, Istennel is, a hittel is.

Látszik ez sokszor a világi iskolába járó hittanosokon, akik egy héten csak 45 percet töltenek úgy, hogy hallanak Istenről. És ami még rosszabb, hogy otthon nem csak, hogy nem hallanak róla, hanem hallanak, csak egészen mást, mint ami a Bibliában olvasható. Onnantól kezdve, hogy lélekvándorlásban hisznek, addig, hogy azt mondják, hogy nincsen Isten, az egészet csak kitalálták. Többet látnak otthon a tv-ben, interneten ufókról dokumentumfilmeket, vagy arról, hogy Jézusnak felesége volt, mint amennyit a tiszta tanításból kapnak. És persze, hogy nem egy tanáruknak hisznek, hanem a szüleiknek, meg a tv-nek.

Természetes, hogy amit egy szülő otthon mond, vagy megél, azt fogja a gyermek tovább vinni. De legalábbis erősen az élete része lesz valamilyen módon. Csak arról fog tudni dönteni, hogy ő is elfogadja-e vagy sem, amit lát, megismer.

Kellenek személyek, akik továbbadnak, segítenek, erősítenek, tanítanak. Kellenek, akik átadják a hitet a fiatalabbaknak, a fiatalok pedig vegyék át a hitben tapasztaltabbaktól.

Honnan kapjuk tehát a Lelket? Nem egymástól, vagy nem egy rítuson keresztül, hanem Krisztustól, a különféle formákon keresztül! Az első apostolok lángnyelvet láttak, aztán továbbadták kézrátétellel a Lélektől kapott kegyelmi ajándékokat, ma azt mondjuk, hogy akár a megtérés pillanatában vehetjük a Lelket, de annyiféleképpen történhet. A legfontosabb, hogy ahogy az első pünkösdkor, felülről érkezik, ahogy Krisztus megígérte, elküldte és ma is tőle kell kérnünk.

Bennünk van-e ez a Lélek? Ha kérted már tőle és érezted már valaha a jelenlétét, megszólító, erősítő, mozdító erejét, akkor ott van benned, csak lehet, hogy fel kell gerjeszteni ajándékait. Mozdítani kell, vagy hagyni, hogy áradjon. Mint a parázs, amelyet megmozgatva lángrakap a fa. Aztán pedig hagyni, hogy égjen, és nem teljesen rázárni az ajtót. Nehogy a füstje legyen nagyobb, hanem a lángja! Az ereje!

Valaki egyszer azt mondta, hogy szerinte a Szentlélek olyan, mint a telefontöltő. Úgy tölt fel, ha lemerültünk. A tanítványoknál még a látható, hallható jelzés is megvolt. Így lettek bátor hitvallók.

Azonban van egy nagy ellensége a bátorságnak. A félelem, amitől óv az apostol. De hát van-e félelem nélküli élet? Annyi mindentől félhetünk. Sőt, mindentől. Akár itt is, most is rosszul lehet bármelyikünk, nem véd meg senkit a templom fala attól. De ha most mindannyian ettől rettegnénk, senki nem figyelne az Igére. Bármitől félhetünk, hiszen nincsen semmi, ami ne sülnetne el balul. Még az is, hogy elmegyünk a boltba, eleshetünk. Egy dolgozat, egy családi probléma, egy munkahelyi kihívás, egy kapcsolat, egy szolgálat. Mindentől félhetnénk. De a félelem csak elvesz, megfoszt. Éppen attól, ami a fontos, az élettől. Mert ha valaki el is éri a célt, annak öröme hamar halványulhat. De ha addig csak félelemmel, rettegéssel tapogatózva haladt, sokkal többet vesztett, mint amit nyert. S hiszem, ha a kihívások előtt bátran, reménykedve, mindenre felkészülten küzdünk, az eredmény nem lesz rosszabb.

És elhiszem, hogy valaki arra gondol, hogy könnyű ezt mondani, hogy legyőzni a félelmet. És igaz, megértem. Aki ezt mondja, biztosan tapasztalta, hogy bárhogyan törekedett, bármit tett, nem tudta legyőzni. Mert mi emberek nem is vagyunk erre képesek. De az Isten igen. Ezért küldte a Szentlelket, hogy ebben segítsen. Általa győzhetjük le a félelmet. A Szentlélek segít legyőzni a félelmet, csak

el kell fogadnunk, hogy megalázzuk magunkat, belássuk, hogy tőle kell kérnünk a segítséget. Ha csak magunkban bízunk, akkor valóban mindentől félhetnénk. De ő segíthet, ezért Isten az Isten, és ember az ember. Ne szégyelljük, hogy szükségünk van rá.

„Nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” Ezt adja nekünk a Lélek. Erőt, szeretetet, józanságot, ezért kell gerjesztenünk ajándékait. Mert ha mindezek megvannak, akkor a félelem gyengül. Ha a félelmet legyőzzük, ezek erősödnek. Ezt munkálja bennünk a Szentlélek.

Határozott erős, bátor élet. Mindenki ilyen szeretne. Félelem nélkül, ami persze nem azt jelenti, hogy sosem izgulunk, nem idegeskedünk átmenetileg. De nem bénít meg, nem tesz tönkre, nem gátol a rettegés. Ahogy a tanítványok nem merték hirdetni Krisztust, mielőtt kapták a Lelket. Ha félünk, csak gyengítjük magunkat. Ha stresszelünk, megérezzük, egészségünkre is rámegy. Pedig változtatni nem tudunk vele.

De a Lélek által erő lesz bennünk, szeretet, józanság. Hogy ezek mit is jelentenek? Erő, ami eléri célját, képes tenni, teherbíró, bátor. Szeretet, ami mindennél nagyobb, ismerjük a szeretethimnuszából, az Isten ember felé forduló szeretetét, s annak következményeit. Józanság, azaz reális látás, tág nézőpont, elfogadó és kicsapongás nélküli szilárd értékrend. Önuralom, megfontoltság, nem pedig meggondolatlanság.

Ezeket vizsgáljuk meg magunkban, hogy gerjesztenünk kell-e az Isten ajándékát. És ezekből látjuk, hogy a Lélek nélküli életek milyen könnyen félresiklanak. Akiben nincs az erő, szeretet, józanság Lelke abban félelem, gyengeség, szeretetlenség, csapongás lesz.

Hogyan gerjesszük hát a Lélek ajándékait? Tudnunk kell, hogy mi a célunk, s mi által tehetjük. S ez a kettő ugyanaz. Az eszköz és a cél az Evangélium hirdetése. Továbbadása annak, hogy Krisztus meghalt és feltámadt értünk – ez által erősödünk, ugyanakkor ezért erősödünk. Ez kell, hogy a középpontja legyen az életünknek. Ennek tudása, az ebbe vetett hit. Röviden Pál is összefoglalja a lényegét, emlékezteti rá Timóteust.

Ne szégyelljük, az evangéliumot! Mert aki megtagad, azt én is megtagadom, mondta Krisztus. Aki letagadja, hogy az övé, az valóban nem fog hozzá tartozni.

Hogyan gerjesszük hát a Lélek ajándékait? A cselekedetek által. S így öngerjesztő folyamat indul el. Cselekedni, szolgálni, élni általa. Foglalkozni vele. És ebben bizony sok fáradság lesz, kimerítő feladat. De az erő nem azt jelenti, hogy nem lesz szenvedés, a Szentlélek nem a bajoktól óv meg. Hanem erőt ad azokban és a továbbiakhoz. Aki sosem lép ki az utcára, nem valószínű hogy sok betegséget el fog kapni idegenektől, vagy eltöri a lábát. De legyengül, s éppen így lesz védtelenebb. De aki kilép, mozog, lehet, hogy elkap valamit, lehet, hogy elesik, de erősödik azok által, a mozgás által, a betegségek legyőzése által. (Megtapasztaltuk ezt a covid miatt, hogy milyen kevés érintkezésünk volt egymással, s most azóta, hogy újra élhetjük az életet, sokkal több embert sokkal kisebb betegségek is elérnek.)

Ugyanígy, ha nem hirdetjük Krisztust, nincs mitől félnünk az emberekkel kapcsolatban. Nem fognak kigúnyolni, nem fognak kellemetlen kérdéseket feltenni, nem kell erőlködnünk, küzdenünk. Akár nyugodtak is lehetnénk. De ha hirdetjük, akkor kapjuk a Lélek ajándékait, megérezzük az Isten erejét.

Választhatunk a nyugodt lagymatagság vagy a szolgálat, a küldetés izgalma között. Ha jól döntünk, lesz eredménye. Látjuk ezt Pál apostolon. Akire sok minden igaz lehetne, ami miatt azt mondhatta volna, hogy már nem érzi a Szentlelket. Börtönben volt, az övéi közül is sokan ellene fordultak, tudja, hogy meg fog halni. És mégis a Lélek által bátorítja, képmutatás nélküli hitre szólítja Timóteust és ilyen kifejezéseket használ: *„Nem szégyellem”, „Tudom, kiben hiszek”, „Meg vagyok győződve”*. Ezek a Lélek szavai, kifejezései, amelyekben erő, józanság van a szeretet által. Ilyen szilárd hitre, erős jellemre vágyunk.

Ilyen az *„egészséges beszéd”* mondja Pál is. Tőle tanuljuk meg hogyan szóljunk életünk nehéz helyzeteiben is. Ő a börtönben tud ilyen levelet írni a Lélek által, pedig jogtalanul volt ott. Mert a legfontosabb célt látja maga előtt – saját magára nézve az örök életet, a küldetésére nézve pedig reménykedhet, hogy továbbviszik, amit ő is kapott, hogy terjed majd az evangélium.

Miénk is a drága kincs, az örömhír, a kegyelem, hogy van megváltás, mert valaki tőlünk sokkal nagyobb árat fizetett, van Mennysország, s ennek tudását, az ebbe vetett hitet a Lélek segít megőrizni. Még ha mi lankadunk is. Ma már egy pillanat alatt ellopnak bármit, így próbál a sátán is lopni a lelkünkéből, ha figyelmetlenek vagyunk. De ha bennünk a Lélek él, megőrzi hitünket.

Hassanak úgy ránk is Pál szavai, ahogy akkor hathattak Timóteusra. Mert hozzánk is szól. Ne szégyelljük a hitünket, az evangéliumot. Álljunk szilárdan, ismerve az Urat. Tudjuk, ne csak véljük, vagy sejtjük, hanem tudjuk mit hiszünk! Ne azt mondjuk, hogy „talán, lehet, hátha”, legyen erős hitünk a Lélek által.

A Szentlélek által így élhetünk megtartva a drága kincset, az evangéliumba vetett hitet. Megélhetjük annak örömeit, kiállhatjuk a próbákat. Ebben legyünk meggyőződve! Mert létezik a Szentlélek, nem mese, hanem valóság, amiről itt annyian tudnánk még beszélni, bizonyosságot tenni. Létezik ez a csodálatos erő! Kérjük, várjuk, gerjesszük ajándékait, éljünk általa! **Ámen!**

Utóima: *Drága Istenünk! Köszönjük, hogy te ígéreteidet mindig megtartod. Hogy megajándékoztad az apostolokat Lelkeddel, akik általa szolgálhattak a világban, hirdették a megváltást. Köszönjük, hogy így, általuk lehetünk ma hívő keresztyének mi is. Így lehet gyülekezetünk, ahol annyiszor megtapasztaljuk a Lélek ajándékait. Köszönjük életünk fontos eseményeit, ahol megérezhettük jelenlétedet. Erősíts meg mindannyiunkat, ahogy megáldottál bennünket is keresztelezésünkkor és konfirmációnkkor.*

Kérünk bocsásd meg amikor szégyellünk téged, nem élünk bizonyágtévő életet, sőt, akár megtagadunk. Erősítsd bennünk a te Lelkedet, s mi is törekedünk arra, hogy erősödjön életünk, s a tőled kapott ajándékokat ne hagyjuk elsorvadni. Mutasd meg jelenlétedet életünk minden helyzetében, akkor is, amikor veled együtt ünnepelhetünk, és akkor is, amikor veled együtt szenvedünk.

*Áldd meg a családokat, hogy az otthonokat a te Lelked járja át, s a felnövekvő nemzedékek is megismerjenek téged. Űzd ki belőlünk a félelmet, add a te erődöt, szeretetedet, józanságodat, hogy bátran és a te örömmel élhessünk. **Ámen***

KÖVETKEZMÉNYEKEL JÁRÓ SZERETET – ÖRÖKRE

Pünkösöd 2. napjára

Bukáné Zakar Zsuzsa (Debrecen–Ebes–Szepes)

Lekció: Jn 21, 15–17

Előíma:

Szerető Mennyei Atyánk, Jézus Krisztus által! Hálatelt szívvel köszönjük neked, hogy Pünkösöd hétfőn is itt lehetünk a te házában. Ha átgondoljuk, akkor rá kell jönnünk, hogy mindent tőled kapunk. A te kezedből jön a kenyér, a testi, a lelki egyaránt és minden áldás. A te kezedből jön a születés és a te kezeden van az elmúlás is. Köszönjük, hogy Te, örökkévaló Istenünk fel akarsz emelni bennünket, fel akarsz emelni a sötétségből, a porból, adod nekünk a te Szentlelkedet, amely túlrad, túlcsondul, be tudja tölteni a szívünket, az életünket. Célt és értelmet tud adni mindennek, adja az igaz utat a lábaink alá.

Köszönjük neked Krisztusunk, hogy te vagy számunkra az út. Köszönjük, hogy nem hagysz el bennünket botladozásaink után sem, hanem nyújtod a kezdet, adod Lelkedet és adod mindig a megújulás lehetőségét. Adod az úrvacsorát, amivel letehetjük eléd egész bűnös életünket. Adod a bűnbocsánatot, a kegyelmet, hogy újra legyen erőnk az emberség, a hit útján járni. Köszönjük neked ezt az ígét, amiből erőt meríthetünk, hogy bár néha elbotlunk, megbotlunk, te akkor is megkeresel bennünket.

Köszönjük, hogy te vagy a jó pásztor, s köszönjük, hogy ma is rád figyelhetünk, ma is rád bízhatjuk magunkat, ma is hallhatjuk a te szent ígétet. Ma is kérhetjük, hogy te tedd igazzá és szentté a mi istentiszteletünket, hogy valóban téged ismerjünk, téged tiszteljünk, s valóban tőled kapjunk lelki eledelt, ígét, Szentlelked által. Jézus Krisztus nevében kérünk Atyánk, hallgasd meg a mi imádságunkat. Ámen.

Textus: Jn 14,15–17 – "Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz."

Kedves Testvéreim!

Pünkösöd hétfő van. A 20. században megpróbálták „ünnepteleníteni” a Pünkösöd hétfőt, munkanappá tették. Azokban az évtizedekben izgalmas kérdés volt, hogy mennyien vannak Pünkösöd hétfőn a templomban, mert Pünkösöd hétfőn istentiszteleten részt venni igazi hitvallás volt munkanap volta volt. Aki akarta, szívből, igazán, az úgy rendezte az ügyeit, hogy ott lehessen a pünkösöd hétfői istentiszteleten is. Ez egyfajta bizonyágtétel is volt a hitről.

Ma már nem így van. Ma már piros betűs ünnep a Pünkösöd 2. napja is, igazi sátoros ünnep, keresztyén hitünk harmadik nagy alapünnep. Ez még akkor is így van, ha az emberek nagy része nem tudja, hogy miről szól ez az ünnep. Mi tudjuk. Röviden: a Lélekről. Arról is, hogy lelkem van. Nemcsak egy test vagyok, amely megköveteli a magáét, hanem ennél több az életem. A Pünkösöd éppen ennek a többnek az ünnepe, hogy Isten kiárasztja az ő Lelkét, és a mi lelkünket rá akarja kapcsolni az ő erejére, az ő szeretetére. Tudjuk, hogy az életünk, a lelkünk valójában nincs a mi kezünkben, s mindenben rá kell hagyatkoznunk Istenre. De mégis van, amit ránk bíz Isten. Azt, hogy mire figyelünk, kire figyelünk! Mennyire figyelünk a lelkünkre? Mennyire vesszük komolyan, mikor jelez a lelkünk?

Jézus János evangéliumában sokat beszél a Lélekről. Sokat beszél arról, hogy eljön majd a Lélek, a pártfogó, ami lényegében – az eredetiben szó szerint – ügyvédet jelent. Azt is mondjuk, hogy Jézus ügyvédünk nekünk a mennyben közbenjár az Atyánál. A mennyben Jézus, itt pedig a Lélek, aki vezet bennünket. Jézus a mennybe megy, és ott intézkedik, hogy mi valóban ne maradjunk árván, hogy tudjuk mindenkor: „veletek vagyok minden napon a világ végezetéig”. Ehhez kellett a Pünkösöd, a Lélek áradása, hogy jelen legyen, hogy mindenki, aki rákapcsolódik a Lélek erejére győztesnek érezze magát. Pünkösödkor az a jó hírem van, hogy mindenki győztes lehet, akinek kell az Isten Lelke, aki oda áll az irányába, ahol árad a Lélek. Álljunk oda, hogy minket is elérjen és bőséges áldásban legyen részünk!

Jézus szavai nyomán két rövid üzenetet szeretnék elmondani a testvéreknek, az alapján, amit hallottunk most az igéből.

Első üzenet: A következményekkel járó szeretet

Miért, van másmilyen is? Szerintem nincs. Ha nem jár következményekkel, akkor, az nem szeretet. A szeretet mindig következményekkel jár. Kockázatos

dolog. Gondoljunk csak rá, akik megérték, megkapták: szülővé válni. Micsoda fordulat az ember életében. Mennyire átrendeződik minden. Mennyire kifordul az ember élete és mennyire csodálatos, hogy az ember ezt nem bánja. Néha csodálkozik magán is, hogy milyen érzések, milyen erők munkálkodnak bennünk, mert a szeretet következményekkel jár. Mert megérkezik valaki, egy új kis kiszolgáltatott élet, s apaként anyaként, nagymamaként, nagyapaként megváltozik minden az életben. Mert a szeretet mindig következményekkel jár. Ma nagy téma, és sokan sok féleképpen látják, hogy kié is az ember élete. Ma szereti az ember azt gondolni, hogy az életem az enyém és azt kezdek vele, amit akarok. Igen, lehet így is nézni – ha kihagyom azt, hogy Isten teremtett és ő adta az életet, ha kihagyom belőle azt, hogy függő ember vagyok és nem önmagamat hoztam létre, akkor lehet így gondolni, hogy életem az enyém. Dönthet úgy az ember, hogy csak magának él. De hová vezet ez, mennyire szolgálja ez az életet? Megteheti az ember, mert van döntési lehetősége.

De az igazság az testvéreim, – és jó, ha mi tudjuk, – hogy nem erre kaptuk az életet. Nem arra kaptuk az életet, hogy azt gondoljuk, hogy az én életem az enyém, és azt teszek vele, amit akarok. Ez a gondolat a bűnbeesés következménye. Rossz döntésről, lázadásról, Istentől elszakadásról, és szeretetlenségről szól. Azért jött el Krisztus ebbe a világba, hogy megmutassa az igaz szeretetnek milyen következményei vannak. Azért jött el Krisztus a világba és mutatta be, hogy milyen nagy az Atyaisten szeretete és ez következményekkel jár. Krisztusra nézve nagyon komoly, nagyon megrázó következményekkel járt, hiszen tudjuk, hogy úgy szerette Isten a világot, hogy értünk adta Krisztust, hogy aki hisz benne ne vesszen el, hanem örök élete legyen.

De tudjuk, hogy ez az örök élet mibe került az Istennek, vagy szoktuk mondani, hogy „mibe fájt” az Istennek és itt most helyénvaló ez a szó, mert igen, fájt Istennek. A szeretetben néha ott van a fájdalom. Csak sokan ezt nem szeretik elfogadni. A szeretet következmények nélkül nem szeretet. Szülőként tudjuk, de Krisztus révén is tudhatjuk, hogy mibe fájt Istennek, hogy bennünket szeret, mibe fájt Istennek, hogy mi most nyugodtan, békességben a gyermekeinek vallhatjuk magunkat. A szeretet következményekkel jár. És akkor most jön az a kérdés, amit háromszor tett fel Péternek. Megkérdezte Pétert, megkérdez minket is. Szeretsz-e engem? Szereted-e Krisztust? Vállalod-e ennek a szeretetnek a következményeit? Péter háromszor igent mondott. Szépen kiegyenlítőddott a háromszoros tagadása, most háromszor mondja ki, hogy szeretlek.

S mit kap Péter? Feladatot. De ugyanakkor útbaigazítást is. Az élete rendeződik. Megvan, hogy mire kapta az életet, s mire kaptuk mi az életet. Megvan, hogy nem magamnak élek, hanem Krisztusnak élek, az ő útján járok és azt teszem, amit ő rám bíz: legeltesd az én juhaimat, légy te a pásztor, vigyázz a többire, tedd azt, amit rád bízott. Tudjuk, hogy ebben Péter helytállt. Az a Péter, aki korábban bukdácsolt. Biztos azért is bukdácsolt, hogy mi magunkra ismerjünk, hogy lássuk, ha bukdácsolok is, azért még mindig van reményem, mert Isten Fia megszán, felemel, megbocsát. És újra megkérdezi, az átélt dolgok után: most, hogy látod, most szeretsz-e engem? Ha úgy érezzük, hogy szeretjük a Krisztust, szeretjük az Urat, akkor nekünk szólt ez a mondat: *„ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat”*.

Mi Krisztusnak a parancsa? A következményekkel járó szeretet. Ez a legnagyobb. A legnagyobb, amit ránk bíz, a legnagyobb, amit élhetünk, s ha közöm van hozzá, akkor csak így élhetek. Akkor minden olyan dolgot, amit az óemberem diktál felismerek és megvárom, hogy az új ember, a bennem élő Krisztus is megszólaljon és az ő tanácsára hallgatók aztán. Ehhez kell nagyon a Lélek. Ő a mi pártfogónk, a mi ügyvédünk, aki, ha bennünk lakik, akkor a Krisztus szavát követjük. Akkor nem a testi ember diktál nekünk, hanem a bennünk lakó Szentlélek veszi át az uralmat, s ez nekünk nagyon fontos és drága igazság. Ő uralkodik bennünk és az ő vezetése alatt állunk. Mindörökké.

Második üzenet: Mindörökké együtt

Szeretjük ezt a szót. Néha olyan helyzetben is mondjuk, ami nem érdemli meg. Az „örökké” emberi mércével mérve egy kicsit furcsán hangzik. És mégis létezik ez az örökké, és van, ahol helyénvalóan használjuk és élhetjük át igazságát. Tudjuk, hogy a látható világ néha túlságosan is leköt bennünket. Ezért is nagyon jó, hogy vannak az ünnepek, és csodálatos, hogy élhetünk vele, mert az ünnepek pont a látható világból emelnek ki bennünket. Olyan csodálatos, amikor ki tudunk belőle emelkedni. Olyan csodálatos, ha meg tudjuk ragadni azt, ami örökkévaló.

Ebben a világban sok mindent meg akarunk ragadni, aztán mindenről kiderül, hogy múlandó, és amibe kapaszkodunk és csak földi, az kisiklik, kicsúszik a kezünk közül. Nehéz is túl látni azon, ami a szemünk előtt van. Nehéz elképzelni az Isten országát, pedig a legcsodálatosabb része az életünknek ez lesz majd, ami már itt most elkezdődik és pont az ünnepek azok, amik felemelnek bennünket, hogy ne csak a hétköznapiok félelmei és küzdelmei szerint éljünk, hanem az az öröm legyen

bennünk, hogy mi már mindig az Istenhez tartozunk. Így kell nekünk vigyáznunk, őrködnünk a szívünk és a lelkünk felett, hogy nem töltheti ki minden ki zugát ennek a világnak a gondja és a baja, mert akkor nem marad hely az Isten Lelkének. Akkor hova érkezzon meg, ha csordultig tele vagyunk a gondjainkkal, a bajainkkal, a félelmeinkkel és ennek a világnak a megélhetési gondjaival? Ez rajtunk is múlik, hogy mennyire engedjük, hogy megteljen a szívünk csak azzal, ami múlandó. Így bíztat most bennünket Jézus Krisztus szava: *„megkapjátok az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri: ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz”*.

Milyen komoly figyelmeztetés ez, hogy ezt a világban nem kapod meg, mert a világ nem ismeri, nem ehhez a világhoz tartozik, hanem az Isten országához. Ahhoz a világhoz, amiről azt mondja Jézus, hogy az én országom nem ebből a világból való. De a legnagyobb ország, a legnagyobb birodalom, az örökkévaló birodalom. Milyen jó, ha közünk van hozzá és érezzük, hogy kell nekünk az Igazság Lelke. A világ nem ismeri. A világ megy a maga útján. Zakatol, követelőzik, félelmet hoz és mindenféle egyéb dolgot és milyen jó, ha érezzük, hogy nem ez szorít bennünket sarokba, hanem a Lélek által sokkal többé válik az életünk. Mert Isten gyermekének lenni ezt jelenti. Megélni ezt a titkot, ezt a csodát, *„ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz”*.

Ti ismeritek. Legyen így. Ismerjük együtt ezt a Lelket! Legyünk tanítványai együtt az Úrnak! Legyen a válaszuk együtt: Igen uram, te tudod, hogy szeretünk téged. Igen, te tudod, hogy ez a gyülekezet is a te néped. Igen, te tudod, hogy lesznek még itt olyanok, akik vallást tesznek rólad. Milyen jó erre gondolni és ebben reménykedni! Milyen jó megragadni azt, ami örökkévaló és megélni a szívünkben, a lelkünkben azt, hogy van nekünk örökre szóló kapcsolatunk az Isten Lelkével! Azt mondja, hogy marad a Lélek, mert Isten az elköteleződés Istene és a Lelkét is így adja, nem alkalmi kapcsolatra, hanem örökre szóló kapcsolat, amit akar.

Így kötelezzük el, magunkat, így vállaljuk örökre, és ez az örökre úgy visszahangozzon a szívünkben, hogy ez a legszebb szó ebből a szempontból, hogy én örökre Istenhez tartozom, bármi lesz is. Örökre ő az én kösziklám, Megváltóm és Szabadítóm. Vigyük hát magunkkal a következményekkel járó szeretet vállalását, vigyük magunkkal az örömhírt, hogy mindörökre az Isten Lelke uralma alatt állunk és ez adjon nekünk bátorságot a hétköznapiakra is, ez adjon nekünk reménységet életünk minden napján. Így legyen, Ámen.

Utóima: Szerető Mennyei Édesatyánk, Jézus Krisztus által! Olyan jó arra gondolni, hogy te vagy az ura a mi életünknek. Azt szeretnénk, te vezess bennünket, hogy rád hallgassunk, rád figyeljünk, hogy átéljük a csodát, te valóban köztünk vagy, sőt mibennünk: belül a szívünkben, a lelkünkben. Olyan jó érezni, mikor fordul a szívünkben, a lelkünkben az iránytű és feléd mutat, hogy hozzád jöjjünk, hogy téged keressünk. Köszönjük, hogy veled és általad találjuk meg életünknek a célját, a küldetésünket. Köszönjük, hogy ezzel a reménységgel végezhetjük a munkánkat. hogy ezzel a reménységgel élhetünk a családban.

Taníts bennünket a következményekkel járó szeretetre, hogy így tudjuk szeretni a felebarátot és így tudjunk szeretni téged is. Hisszük, hogy ha mindez valóság a mi számunkra, akkor érezzük igazán, hogy megszabadultunk, megszabadítottál bennünket, megváltott gyermekeid lehetünk. Így tárjuk ki előtted a szívünket, lelkünket, hadd áradjon belénk a te jóságod, a te vigasztalásod, a te Lelked.

Kérünk téged mindazokért, akik még nem találkoztak veled, add, hogy átéljék, hogy te megragadod és megsegíted őket. Könyörgünk azokért, akiknek az életében szomorúság, bánat van, gyász, özvegység, árvaság, félelem, magány, betegség, hisszük, hogy te minden élethelyzetben meg tudsz menteni bennünket, hisszük, hogy számodra semmi sem lehetetlen. Hisszük, mert megtapasztaltuk. Mert ránk is ránk találtál, felénk is nyújtottad a kezedet. Add, hogy nyújtsuk mi is mindig feléd és egymás felé is. Így taníts bennünket igazán szeretni.

Így bízunk rád családjunkat, gyülekezetünket, egyházunkat, nemzetünket, az egész teremtetett világot. Az Úr Jézus Krisztus érdeméért kérünk, hallgasd meg a mi imádságunkat. **Ámen.**

